Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Recke, Adolph.; af Adolph Recke.
Titel | Title:	Viser
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : O.H. Delbanco, 1868
Fysiske størrelse | Physical extent:	IV, 150 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54. - 6.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00131 7

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

VISER

AF

ADOLPH RECKE.

Les vers sont enfants de la Lyre
Il faut les chanter, non les lire.
La Motte.

KJÖBENHAVN.

FORLAGT AF O. H. DELBANCO.

THIELES BOGTRYKKERI.

1868.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Adolph Frederik v. d. Recke, ældste Søn af Ingenieurcapitain P. B. P. v. d. Recke og Caroline Cecilie Petersen, Datter af kgl. Skibsbygmester Petersen, fødtes paa Sparresholm ved Næstved d. 17 Mai 1820 og kom senere i Odense Kathedralskole, hvorfra han dimitteredes 1838. Han underkastede sig 1844 den juridiske Embedsexamen, blev samme Aar ansat i det daværende Admiralitets- og Commissariatscollegium, og udnævntes 1845 til Lieutenant i Studentercorpset. Den 6te December 1850 indgik han Ægteskab med Caroline Margarethe Georgine Lumbye, vor berømte Dandsecomponists ældste og talentfulde Datter, rykkede efterhaanden op til at blive Fuldmægtig i Marineministeriet og døde efter en kort, men heftig Sygdom d. 6te December 1867, kun 47 Aar gammel.

Han fødtes paa en Foraarsdag, medens Solen sendte sine vækkende Lysstrømme over Jorden og

Sangfuglene fyldte Luften med deres glade Kviddren. Og han fik selv en lys og glad Natur, en blød og modtagelig Charakteer, et aabent og velvilligt Sind; han blev selv en Sangfugl, vel ikke af dem, hvis Toner endnu skulle lyde for fjerne Slægter, men dog af de „fødte“ Sangere, der kviddre, fordi der er Glæde i deres Indre, og derfor ogsaa med deres Sang bringe Glæden til Andre.

Det er netop dette glade og freidige Blik paa Livet, denne Evne til at see Alt fra den lyse Side, denne godmodige Skjemten uden Spor af Bitterhed, denne Jævnhed og Fordringsløshed, som er det Betegnende for Reckes Viser, ligesom de i formel Henseende charakteriseres ved et fortræffeligt musicalsk Øre og en overordenlig Lethed, der undertiden kunde udarte til Nonchalance og undertiden netop herved naae en Virkning, som ikke kunde tilveiebringes ved en mere omhyggelig Brug af Filen. Der er dog i alt Dette Noget af den danske Natur, og det er derfor saare forklarligt, at hans Sange naaede en saa høi Grad af Popularitet. Naar han sang for Soldaten eller „de blaae Drenge“, som han altid omfattede med særlig Forkjærlighed, saa nærmede han sig ikke fornemt til dem eller fordrede en Kreds af tause Tilhørere, men han sang midt imellem dem, sang de Toner, som de kunde forstaae, og var

gladest, naar de alle sang med af fuld Hals. Derfor vare ogsaa hans Viser under den første slesvigske Krig altid paa Soldaternes og Matrosernes Læber, han var ret en Sanger for denne lystige Tid, hvor man gik til Kampen som til en Leg og aldrig mistvivlede om Udfaldet. Derimod flød der kun faa Sange fra hans Pen under vor sidste ulykkelige Krig, thi om end hans Sind knugedes ved Fædrelandets Lidelser, havde hans Lyre ikke de Strenge, som det da gjaldt om at anslaae — og Ingen kunde overvurdere sig selv mindre end han.

Foruden hans nationale Sange omfatter nærværende lille Samling et Udvalg af de utallige, letflydende Vaudevillecoupletter, hvormed han saa rundhaandet udstyrede deels sine egne originale Arbeider og meer end halvhundrede Bearbeidelser af fremmede Stykker, deels de Comedier, han forfattede i Forbindelse med Chiewitz, H. P. Holst og Andre, endvidere endeel af hans mange morsomme Viser om Dagsbegivenheder og Localiteter og nogle enkelte af de utrolig mange Leilighedssange, som han saa at sige rystede af Ærmet paa mindste Opfordring, blot for at have den Glæde at gjøre Andre en Tjeneste. I dem alle udtaler sig den samme glade, beskedne og velvillige Natur.

Med disse faa Ord være da dette Udvalg af den glade Sangers mange Kvad anbefalet til hans mange Venner! Som Motto paa Bogen have vi sat de Ord af den franske Digter, som han i rigtig Bedømmelse af sine Sanges Natur gav Plads paa Titelbladet til sin første trykte Visesamling:

Les chansons sont enfants de la lyre,
Il faut les chanter, non les lire.

INDHOLD.

Hær og Flaade.

Side

Sang for Flaaden. 1848 . . . . . 3.
Bøn for Danmark . . . . . 6.
Sømandshilsen: „Gutter ombord!“ . . . . . 7.
Krigen derovre.
1848. Det var ved Paasketide . . . . . 9.
1849. Den Vinter var nu omme . . . . . 12.
1850. Da Freden ret var sluttet . . . . . 15.
Soldaten paa Valpladsen . . . . . 17.
Fredericia-Slaget . . . . . 19.
Soldatens Sang om Generalerne . . . . . 21.
Landsoldatens Hjemkomst . . . . . 25.
Sang til Flaaden. 1864 . . . . . 28.
Sømands-Hilsen. 1864 . . . . . 29.
Til Hæren og Flaaden . . . . . 31.
Vor Fremtid . . . . . 32.
Fire Krigssange af Tyrtæus . . . . . 33.

Fædreland og Konge.

For Danmark. I. . . . . 41.
II. . . . . 42.
Sang til Kongen 1860 . . . . . 43.
Sang til Kongen 1864 . . . . . 44.
Kongehuset . . . . . 46.
Velkomst-Sang til Slesvig fra Danmark . . . . . 47.
For Fædrelandet . . . . . 48.

Vaudevillecoupletter.

		Side
Af »For Alvor«.		
	»Hør mig Henriette«	51.
	»Hun har vist aldrig følt«	52.
Af »En høiere Dannelsesanstalt«.		
	»Pædagog jeg stolt mig nævner«	54.
Af »En Fortid«.		
	»Seer De, Lasten«	56.
Af »Den Første paa Skandsen«.		
	»Lad der skee«	58.
	»Fatter Du, jeg elsker den Plet«	59.
	»Vaarvinden bankede nys«	60.
Af »En god Økonomi«.		
	»Der var en Tid, da jeg var meget lille«	60.
Af »En Børneforlovelse«.		
	»Liflige Bud, som venlig mig forkynder«	66.
Af »En fattig ung Mands Eventyr«.		
	»Vaarsol, som lys ved min Vugge har funklet«	67.
Af »Gamle Minder«.		
	»Jeg tør sige, jeg var net«	68.
Af »Verdens Hercules«.		
	»Det gaaer atter hjemad«	69.
	»Jeg uden Pral«	70.
Af »Hr. Perrichons Reise«.		
	»Du lille Fugl, hvem jeg har kjendt«	72.
Af »Et Vidunder«.		
	»En Dag, da Himlen var saa blaa«	73.
Af »Cora«.		
	»Naar engang man har levet ombord som Drot«	74.
Af »Den sidste Nat«.		
	»Du Søvnens Gud«	75.
Af »Picolino«.		
	»Brune Haar jeg foretrækker«	76.
Af »Garat«.		
	»Erindrer Du, Manon, en Morgen i August«	77.

Af »Lodsen«. Side
»Saa vidt i Verden om jeg foer« . . . . . 79.
Af »Den forlorne Mulat«.
»Vi planted' Sukker- og Bambus-Rør« . . . . . 81.
Af »Jens i Picardiet«.
»Ja var hun født paa Heden« . . . . . 83.
Af »En Oldgesell«.
»Sidde her og sye og sømme« . . . . . 83.
»Under Marmorbroen gled« . . . . . 84.
»Kast ei paa de Soldater Vrag« . . . . . 85.
Af »Han er gruelig gal«.
»Der var om mig umaneerlig Rift« . . . . . 86.
Af »Reisen til China«.
»Du milde Morgenvind« . . . . . 87.
»Hvor den høie og dunkle Pinie« . . . . . 89.
»Spørg hele Spaniens Rige« . . . . . 90.
»Kjærligheden er en Jacobsstige« . . . . . 92.
»Jeg vil synge Jer en Vise« . . . . . 92.

Blandinger.

Øresund . . . . . 97.
I Mai . . . . . 98.
I Høsten . . . . . 99.
I Dalen . . . . . 100.
Skovsang . . . . . 100.
Paa Dampskibet . . . . . 102.
Fader jeg maa have Penge . . . . . 103.
Tivolivise . . . . . 104.
Stokken . . . . . 106.
Mølleren . . . . . 108.
Rullen gaae . . . . . 110.
Pjaltenborgs Brand . . . . . 112.
Hertugen af Choiseul Praslin . . . . . 113.
Slaget ved Ringsted . . . . . 115.
Sang i Arbeiderforeningen af 1860 . . . . . 117.
I det gode Sindelag . . . . . 118.

Side
Den Femtenaarige . . . . . 119.
Ved Søetatens Maskerade . . . . . 121.
En Kanetour . . . . . 122.
En Tour til Kullen . . . . . 124.
Besøget i Tivoli . . . . . 127.
Dukkeballet . . . . . 129.
Børnebalvise . . . . . 133.
Bryllupssang . . . . . 134.
Reiselyst . . . . . 136.
En Vise fra min Reise over Alperne . . . . . 137.
Paa Bugten ved Neapel . . . . . 140.
Sorrento . . . . . 142.
Ved Indvielsen af Folketheatret 18de Septbr. 1857 . 143.
Prolog ved en privat Forestilling i Folketheatret 1867 145.
Mit Hjem . . . . . 146.
Til min Hustru . . . . . 148.

HÆR OG FLAADE.

Sang for Flaaden.

Mel. af E. Horneman.

Holmens faste Stok
Lysteligt hinanden praier:
De har sikkert nok
Lugtet Tydskens Rævestreger;
Og Matrosen, som
Færdes paa de salte Vande,
Vender Næsen om;
Han har lugtet li'esaadanne:
Danske Gutter blaae,
Kommer hjem fra fjerne Lande!
Hurra! Store, Smaa
For Dannebrog vil slaae.
Hurra, Hurra, Hurra!

Derfor rask ombord!
See Fregatten, hvor hun stamper!
Seer I ikke, hvor
Hekla med af Længsel damper?

Op med Seil og Damp!
Op med Ræer og op med Master!
Rask afsted til Kamp!
I skal vide, at det haster —
I skal vide, at
Tydsken haaner Eder, Gaster!
Ud med hver Fregat!
Og send ham Laget glat!
Hurra, Hurra, Hurra!

Ja vi skulle først
Vise ham, det er vor Villie,
At han skal ha'e Børst
Af vor lille Roflotille —
Derpaa, nok saa net,
Skal vi bringe ham i Knibe,
Thi med een Corvet
Kapre vi hans Kræmmerskibe.
Fra Stettin til Kiel,
Og fra Hamborg op til Ribe
Vi ham vise vil,
Hvad Flaaden duer til!
Hurra, Hurra, Hurra!

Saa vi lægge bi
Udfor Slesvig, Kammerater,
Der vi gjør Parti
Med de tappre Landsoldater —
Om det tydske Pak
Efter vore Øer snuser,

Faaer han frit Tobak:
Snuus med Skraa og med Karduser;
Hjælper det saa ei,
Hvis alligevel han snuser,
Viser Bille sig,
Saa løber han sin Vei.
Hurra, Hurra, Hurra!

Vi skal muntre ham,
Naar han kommer med sin Flaade:
Nyrrenberger Kram,
Seil af Sirts og Toug af Traade.
Siig mig: har I glemt,
Hvor vi tugted' hver Forræder?
Hvor vi forhen slemt
Mønstred' disse Hansestæder?
Har man ei fortalt,
Eder om vor Orlogshæder?
Naar vi stred og faldt,
Men seired' overalt —
Hurra, Hurra, Hurra!

Efter gammel Skik
Nu vi seire eller falde —
For Kong Frederik
Vil vi kæmpe Een som Alle;
Et saa dansk og bravt
Sømandssind har paa min Ære
Ingen Konge havt
Siden Christian den Fjerde.

Mod den tydske Bred
Peger Flaget; og vi skære
Lynende afsted —
Og bringe Seier med.
Hurra, Hurra, Hurra!

Bøn for Danmark.

Mel. af E. Horneman.

Kongernes Konge! Ene Du kan
Skjærme vort elskede Fædreneland!
Herre, Du ene
Kan Seiren os forlene.
Værn om vort herlige og ældgamle Dan!

Slyng om os Alle Enigheds Baand!
Send fra din Himmel Begeistringens Aand!
Følg Du i Fare
Den tappre, lille Skare!
Løft over Hæren din velsignende Haand!

Kjærlige Fader, lyt til vor Røst!
Freden og Friheden smykke vor Kyst!
Rigdomme følge
Med Snekken over Bølge,
Marken velsigne Du med rigeste Høst!

Herrernes Herre, mægtig og stor!
Naadig Du høre vort bedende Chor!
Herre Du ene
Kan Seiren os forlene,
Værn om vort herlige og ældgamle Nord!

Sømandshilsen:

„Gutter ombord!"

Mel. af E. Horneman.

Gutter ombord!
Agt paa mit Ord!
Skuden er lille, Faren er stor,
Søen er svær,
Klipper og Skjær
True os her og der.
Op, Dannemænd, op! vel kuler hun bra',
Men dertil var I vant,
I mægted' at klare Skuden endda;
Er det ei sandt?

Rendsborg og Kiel
Vil uden Tvivl
Gjerne os atter narre April —
Derfor vi staae
Store og Smaa
Rustet fra Top til Taa.

Saa lempelig sidst med Handsker vi tog
Paa Nelden — Hvad om nu
Vi Næverne rask om Ukrudtet slog? —
Hvad mener Du?

Seer Du ei, hvor
Stormagten boer? —
Den er Dig nærmere, end Du troer.
See ved din Lænd
Har Du en Ven!
Slaa Du kun Lid til den!
Ei Fremmedes Flag skal vise Jer Vei —
Om Dannebrog slut Kreds!
Ja heiser det op saa blodig, at ei
Det Hvide sees!

Tappre Soldat,
Kom Kammerat!
Ræk mig din Haand, Du raske Krabat!
Vil Du som jeg,
Skilles vi ei —
Vi skal jo samme Vei.
Et Ord er et Ord, en Mand er en Mand,
Vi To gjør fælles Sag,
Saa klare vi nok vort elskede Land
Og gamle Flag.

Borger, min Bro'er!
Vi gaae ombord,
Hustru og Børn til Dig vi betroer;

Kæmpe vi hist,
Veed vi for vist,
Skjærmer Du dem som sidst —
Da først kan vi trygge stævne herfra
Og gaae i Ledingsfærd;
Ja styrket og modig svinge vi da
Vort gode Sværd.

Styrmand ombord!
Agt paa dit Ror!
Skuden er lille, Faren er stor.
Kjækt er dit Blik!
Konge, Du gik
Støt paa et dansk Bestik!
Op, Dannemænd, op! Ja Stormen er stiv!
Heis Flaget høit i Stavn!
Vi føre med Gud det slingrende Skib
I sikker Havn!

Krigen derovre.

Mel. af N. P. Hillebrandt.

1848.

Det var ved Paasketide,
Vi skulde pløie til,
Da Kongen lod os vide,
At Tydsken var paa Spil;

Fra Ploven da vi spændte,
Tog Sabelen ved Lænd,
Og Hestene vi sendte
Krigsministeren,
Beklemt Farvel vi sagde
Til Pigen i vort Hjem —
Men Hurra man os bragte
Hvor vi drog frem;
Saa sloges vi for Landet —
Nu hvile vi og vil
Fortælle Jer, hvordan det
Er gaaet til.

Vi droge da mod Sønder
Og viste Dannebrog;
Der traf vi danske Bønder,
Som talte Tydskens Sprog,
Da mærked' vi vor Fjende.
Han maatte være snild,
Da saae vi det var inte
Gaaet rigtigt til.
Os Bonden kom imøde
Som Landsmand — det er vist!
De Store gik og gjøede
Og beed tilsidst.
Ved Bau de vilde skrække
Os med en vældig Hær;
Vi kom — de maatte strække
For os Gevær.

De Fleste af dem rendte —
Og Prindsen rendte med —
Vi tusind Fanger sendte
Til Kjøbenhavn afsted.
Vi naaede Dannevirke,
En Stilling der vi fandt; —
Men at vi gik i Kirke,
Det er inte sandt. —
Da listed' Fjendens Skare
Sig ind paa vor Armee;
Vi holdt ham. skjøndt vi vare
Kun Een mod Tre;
Vi bandte og vi skjældte
Hans lumske Tapgevær,
Vi misted' mange Helte,
Men Tydsken fleer.

Med Skandser vi befæsted'
Den Ø, som hedder Als,
Hvis Fjenden der os gjæsted',
Da var han om en Hals.
Ved Dybbøl stod Forposten,
Det leed vi ikke vel,
Thi jog vi ham til Graasteen
Under Schleppegrell;
Den Karl var saa koradsig —
I skulle blot ham see;
Han rysted' Kuglen a' sig
Som det var Snee.

Men skal Enhver jeg prise,
Som sloges kjækt dengang,
Jeg frygter for min Vise
Hun blev for lang.

Den femte Juni Fjenden
Stak atter Næsen frem,
Det vared' kort forinden
Han trak den atter hjem,
Det hued' ham ei, saadan
Som vi gik paa parat'
Med Bajonetten og „Den
Tappre Landsoldat".
Da saa vi observeerte,
Han trængte ei til meer,
Vi skiltes og marcherte
Til vort Qvarteer;
Men vover han til Slesvig
Sig atter næsviis hen,
Da Kammerater sees vi
Vel nok igjen.

1849.

Den Vinter var nu omme,
Den Vaabenstilstand med,
Vi skyndte os at komme
Til Sundeved afsted,

For længe dog vi tøved' —
Vor Fjende var præcis,
I Slesvig alt han støved'
Om i Tusindviis —
Men vi var' ei forsagte,
Hans Skarer bød vi Trods;
Og to Kanoner bragte
Vi hjem med os —
Og spørg ham, om han skulde
Erindre sig maaskee
Han mødtes med de Ulle-
rup Jægere.

Til Jylland nu vi fore,
Og Als vi bød Farvel,
Det mageligt vi torde,
Den skjøtted' nok sig selv —
Paa Kolding Gade mødte
Vi Tydskerne paany,
Vi maatte Gaden rydde,
Og de maatte flye;
Men der blev de Krabater
Saa maliciøsk i Sind,
Og skøde med Granater
I Byen ind;
Og Bomberne de tændte,
Og gjorde stor Fortred;
Da Kolding By den brændte,
Drog vi afsted.

Ved Gudsø-Passet spærred'
Vi Landeveien dem —
Kanonerne de snærred'
Hvergang de vilde frem —
Og Prittwitz maatte tøve,
Thi Rye drog foran,
Ja dyrt han maatte kjøbe
Hver en Fodsbred Land;
Og Leerbeck hele Veien
Drog med og passed' paa;
For Tydsken var der ei en
Spion at faae —
I Nørre-Snede sov de
Churhessere for fast —
Fra Aarhuus Fælled jog vi
Ham bort i Hast.

Fra Helnæs man os henter —
Til Frederits vi kom,
Det var nu Insurgenter,
Som laae derudenom,
Fra tretten Skandser sendte
De Kugler overalt,
Og mange Huse brændte —
Men det blev betalt —
Ad Porte og ad Gange
Vi trak os sagte frem;
Tog attenhundred Fanger,
Jog Resten hjem —

Til „Landsoldatens“ Toner
Vi stormed' med Gevalt,
Tog tredive Kanoner —
Men Rye faldt!

1850.

Da Freden ret var sluttet,
Brød Krigen rigtig frem,
Og lige paa Minuttet
Trak Svenskerne sig hjem:
Mod Flensborg vi os vendte —
Og Slesvigholstens Hær
Gik over Eidren — men det
Skulde de lad't vær'.
De Stillingen forskandsed'
Ved Idsted snevre Pas,
Men os den ikke standsed';
Vi raabte: Plads!
Med ufortrødent Mod vi
Gik paa — De maatte flye —
Og samme Aften stod vi
I Slesvig By.

Ja Gud skee Lov vi seired' —
Det kostede os nok —
Paa Dannevirke leired'
Sig nu den tappre Flok;

Og Tiden i Barakken
Og Bøndernes Qvarteer
Den gik med Sang og Snakken,
Og med meget meer.
Vi maatte Bonden ave,
Naar Kaffen blev for tynd,
Vi maatte Skandser grave
I Marsk og Dynd.
Og det var inte Løier,
For der var koldt og vaadt —
Saa kom de uldne Trøier,
De gjorde godt.

Nu spilled' vi da Herre
I Slesvig saa omtrent,
Det hued' destoværre
Kun lidt vor Insurgent;
Saa hastigt som han kunde,
Han mod Midsunde gik,
Men jeg skal ei misunde
Ham, hvad der han fik;
Og siden løb han Panden
Mod Fredrikstad — Ja men
Han glemte Commandanten
Hed Helgesen —
Vi kjøbte Seiren billig,
Vi tog ham med en Trumf —
Men Byen skød han Ild i
Til sin Triumf.

Han styrtede i Floden —
Det var saa kold en Grav —
Giv Agt! Gevær ved Foden
Og Bajonetten af!"
Vi opgjort har vor Regning
Med Tydskens Spræl og Kvalm,
Med Naturalforpleining
Og den mugne Halm.
See Aftens-Bordet vinke —
See Mo'ers Sulefad!
Med Fa'er vil jeg klinke —
Jeg er saa glad!
Jeg favner atter Pigen,
Jeg hilser hver Bekjendt —
Og dermed er da Krigen —
Og Visen endt.

Soldaten paa Valpladsen.

Mel. af E. Horneman.

Læg Musketten til Kinden, see Fjenderne flye!
Hør, det regner med Bly fra den ildsvangre Sky!
Avanceer, avanceer over Mark, over Hegn;
Vi faae Solskin idag efter saadan en Regn.
See der blinker et Skud, det var sigtet ret flot;
Kammerat, jeg er ramt — Naa lad det være godt!
Avanceer, avanceer! Det er prægtigt at døe,
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

See det rullende Train gjennem Huulveien foer;
Hesten fnyser — der har vi den lille Major —
Saa maa Fjenden afsted — Luften blev ham for kvalm,
Vi har fløitet ham væk med det rungende Malm;
Ambulancen vil hente mig — Nei kjør kun Jer Vei!
Hent min Nabo — Farvel! Jeg behøver Jer ei!
Avanceer, avanceer! Det er prægtigt at døe,
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

„Avanceer, avanceer!“ Det Signal er min Lyst,
Den Musik skal i Dødsstunden blive min Trøst!
Hvad? Dernede i Skoven gjør Fjenderne Holdt —
Jeg vil med — jeg vil med. — Ak mit Blod bliver koldt.
Saa farvel Kammerat — o men hils i mit Hjem!
Hils dem Alle — og siig jeg vil bede for dem.
Avanceer, avanceer! Det er prægtigt at døe,
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

Der er Jubel derhenne — hvor kommer den fra?
Er det ham eller os? Der er Solen! Hurra!
Høit fra Skandsen deroppe, der vaier et Flag! —
Det er Dannebrog! Tak — vi har seiret idag.
See den elskede Fane — den straaler saa reen!
Ha, det Syn — det kan trænge til Marv og til Been!
Saa farvel, saa farvel! — Det er prægtigt at døe,
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

Fredericia-Slaget.

Mel. af E. Horneman.

I Natten klam og kold,
Bag Fredericia Vold
Forventningsfuld og taus staaer Danner-Hæren bold;
Paa Gaden er strøet Halm,
Man hører Fjendens Malm,
Der tordner gjennem Byen og gjør Luften kvalm.
Soldatens Hjerte banker, han veed jo han skal frem,
Han beder til Vorherre — han tænker paa sit Hjem.
Da lyder Bülows Bud,
„Soldater vi skal ud!
Saa kæmper nu for Kongen og vort Land med Gud!"

Hvor har vi Fjendens Trop?
Nu skal vi lyse op:
Giv Fyr! — Ryg Ræven ud af Hulen i Galop!
Recruter, som i Dag
Er første Gang i Slag,
Følg med os! Bryd Jer ikke om Kartovens Brag!
Ryd op i Fjendens Skandser — sæt Staalet for hans Bryst!
Men beder han om Naade, saa lyd dit Hjertes Røst,
Og giv ham kun Pardon —
Men skulde den Person
Bedrage Dig — saa send ham blot en skarp Patron!

Hvad hjælper Bajonet?
Den tages ei saa let,
Den Skandse hist, som Pallisaden krandser tæt.
Læg dine Skuldre til!
Saa har vi vundet Spil.
Den Vei jeg gaaer; — dog nei, det ret ei lykkes vil.
Hvi standse I Soldater? — Er Eders Mod da brudt?
— Hr. Lieutenant, ak nei — men man siger Rye er skudt. —
Saa storme vi paany,
Trods Sabelhug og Bly;
Ja nu er Skandsen vor — og vi har hævnet Rye.

See Fjenden er paa Flugt,
Han løber lige lukt
I Randsfjord ud og drukner i den dybe Bugt.
En Skare fløi mod Nord,
Men Størsteparten foer
Ad Erritsø og efterlod et dækket Bord.
Vi gav ham netop Tid at faae Bankekjødet med,
Men Laurbærblade mangled' — han kom saa fort afsted;
Hans hele Skyts og Tros
Vi førte hjem med os,
Og viste ham, at saadan kan de Danske slaaes.

Soldatens Sang om Generalerne.

Mel. af E. Horneman.

Jeg synge vil en Vise,
En Vise uden Pral,
Og deri vil jeg prise
Hver tapper General.
Han skal ha'e
Et Hurra,
Som kan runge ned til Rendsborg,
Saa de maae
Huske paa.
Hvor de sidste Gang ham saae.
Først Olaf Rye vi nævne;
Han elsket var — Javist!
Endnu Soldater stævne
Til hans Brigade hist.
Hurra, Hurra!
Endnu engang,
Hurra, Hurra!

Ei Tid kan Eder levnes,
Til Mellemspil — thi ret
Nu Schleppegrell bør nævnes
I samme Aandedræt —
Han skal ha'e
Et Hurra,
Som kan runge ned til Rendsborg,

Saa de maae
Huske paa,
Hvor de sidste Gang ham saae.
Hans sidste Ord ilive
Var: „Fremad! fremad blot!“
Det Lov skal han os give,
Vi lystrede ham godt.
Hurra, Hurra!
Endnu engang,
Hurra, Hurra!

Der er en Seirherre,
En 6te Juli Helt,
Nu savner destoværre
Soldaten ham i Felt —
Han skal ha'e
Et Hurra,
Som kan runge ned til Rendsborg,
Saa de maae
Huske paa,
Hvor de sidste Gang ham saae.
Og skulde Nogen tale
Med Bülow — siig ham frit:
Hans Fredericia-Karle,
De tænke paa ham tidt.
Hurra, Hurra!
Endnu engang,
Hurra, Hurra!

Hvo vandt den bedste Seir,
Ja hvo har det forvoldt,
At Dannebrog nu vaier
Paa Dannevirke stolt? —
Han skal ha'e
Et Hurra,
Som kan runge ned til Rendsborg,
Saa de maae
Huske paa,
Hvor de sidste Gang ham saae.
Hvem var det, som ved Isted
Var Willisen for klog?
Hvis ei Du før har vidst'et —
Saa viid, at det var Krogh.
Hurra, Hurra!
Endnu engang,
Hurra, Hurra!

Dengang da Seiren heldte,
Og Fægtningen var hvas,
Vor Meza flux sig meldte,
Og meldte sig tilpas.
Han skal ha'e
Et Hurra,
Som kan runge ned til Rendsborg,
Saa de maae
Huske paa,
Hvor de sidste Gang ham saae.
Blandt Kugler saaes han ride
Den hele Dag i Træk,

Ja Hesten, vil man vide,
Blev under ham skudt væk.
Hurra, Hurra!
Og nok engang,
Hurra, Hurra!

Endnu en Helt vi ære —
Er han ei General,
Saa burde han det være,
Han er en Kjærnekarl.
Han skal ha'e
Et Hurra,
Som kan runge ned til Rendsborg.
Saa de maae
Huske paa,
Hvor de sidste Gang ham saae.
Saalænge Bølger rulle
Mod Fredrikstad — min Ven!
Mon der man glemme skulde
Den tappre Helgesen?
Hurra, Hurra!
Endnu engang,
Hurra, Hurra!

Landsoldatens Hjemkomst.

Mel. af E. Horneman.

Goddag, goddag, min Pige!
Her har Du mig igjen,
Her træffer Du tillige
Saa mangen gammel Ven;
Du kan troe, vi har stridt,
Vi har døiet lidt;
Men nu er Danmarks Rige
For Tydsken atter kvit —
Ja for Tydsken atter kvit.

Dog vil Du snart erfare,
At hver som drog afsted
Alt med den tappre Skare
Drog ei tilbage med —
Jeg vil sige Dig blot
De har Forfald faa't —
Men det skal jeg forsvare,
De har det nu saa godt —
Ja de har det nu saa godt!

Og vel det kunde hænde,
Betragter Du os ret,
Saa kan Du ikke kjende
Os ligestrax saa let —

En Soldat blev Sergent,
En blev Lieutenant —
Og Somme hjemad vende
Med Sølvkors saa galant —
Ja med Sølvkors saa galant.

I husker nok, hvorlunde
De Danske bar sig ad,
Ved Isted og Midsunde,
Og sidst ved Fredrikstad —
Vi har viist ham vor Braad,
Da han blev for kaad;
Og mange tusind Munde
Vil synge om den Daad —
Ja vil synge om den Daad.

Ja Stormen og Attaquen,
Det var jo kun Plaseer —
Men Livet i Barakken
Geneerte os lidt meer —
Der var vaadt — der var raat,
Der var inte godt;
Og saa den Satans Flakken
Paa Forpost — Tænk jer blot —
Ja paa Forpost — Tænk Jer blot!

Men vi vil inte klage
For hvad vi led ifjor, —
Nu vende vi tilbage,
Til Fader og til Moer.

Til min Pige igjen
Vil jeg haste hen —
Du er jo alle Dage
Min allerkjærestens Ven —
Ja min allerkjærestens Ven.

Og derfor nu vi byde
Farvel og Afsked ta'er
Med Fyenbo og med Jyde,
Og saa med Sjællandsfa'er.
Kun eet Ord — Kammerat!
Hvis en tydsk Krabat
Vil Dannevirke bryde,
Saa er vi strax parat —
Ja saa er vi strax parat.

Ja vær Du kun, min Pige,
Af Landsoldaten stolt!
Thi Kongen vil nok sige:
„Sit Løfte har han holdt",
Sige frit: — „Han har stridt,
Han har døiet lidt" —
Men nu er Danmarks Rige
For Tydsken atter kvit —
Ja for Tydsken atter kvit.

Sang til Flaaden.

Mel. af N. P. Hillebrandt.

Danske Gut, tag vare paa din Skude,
Ud paa Rov fløi nys den gridske Ørn,
Kloen slaaer han i der agterude,
Landsoldaten tog den første Tørn.
Nu er det Jer, I raske Drenge,
Nu er det Jer, til hvem vi trænge.
Flink ombord, og alle Mand paa Dæk!
Og hvor I møder Fjenden, fei ham væk! Hurra!

Flyv mod Øst og Vest, hvor man Dig skikker,
Søg paa Strand og Hav den Fjendeflok,
Flyv ham ind paa Livet, hvor han ligger,
Dennegang, der finder Du ham nok.
Een imod To har tidt Du kæmpet,
Een imod To din Lyst ei dæmped',
Pandsret, eller ei — saa er Du god —
Dit bedste Pandser er dit Mandemod! Hurra!

Følg Niels Juels og Tordenskjolds Exempel,
Følg din egen dristige Natur!
Ei omsonst Du fik et Hædersstempel,
Viis, hvortil den danske Sømand duer!
Viis, Du gjør ei din Slægt tilskamme!
Viis, Du er nu, som før, den Samme!
Viis som Hvitfeldt og som Willemoes
Du gaaer i Døden som en kjæk Matros! Hurra!

Danske Gut, din Moder i sin Smerte
Hvisker: Søn, det gjælder om mit Liv,
Du, hvem jeg har fostret ved mit Hjerte,
Vil Du, jeg skal segne i den Kiv?
Nei, I de ældre Sønner ligne,
Danmark som dem skal Jer velsigne.
Rask ombord, at kæmpe for vort Sprog,
For Frihed, Drot og gamle Dannebrog! Hurra!

Sømands-Hilsen.

Mel. af E. Horneman.

Velkommen hjem fra Kampens Brag,
I kjække Orlogsmænd!
Fra Toppen vaier Seiers-Flag,
Jeg kjender Jer igjen.
:|: Jeg seer fra Slaget flink I slap,
Vel øines hist og her en Lap,
Men Skuden gaaer paa Bølge-Speil
For Damp og fulde Seil. :|:
Chor: Jeg seer osv.

Du steg iland med Sang og Spil,
Du ventedes med Savn;
Din tappre Næve trykke vil
Det hele Kjøbenhavn,

:|: Smaapigerne, de har et Kys
Til ham, der seirede tilsøs,
Nyboder jubler høit i Sky,
Og bliver ung paany! :|:
Chor: Smaapigerne osv.

Hav Tak, at Du dit Løfte holdt.
Vi stolede derpaa.
See nu er Danmark atter stolt
Af sine Gutter blaae.
:|: Du skød, saa Fjenden dirrede
Og Englands Ruder klirrede,
Det klang med Echo til din Ros,
Du prægtige Matros! :|:
Chor: Du skød osv.

Men er endnu ei vingeskudt
Den gamle gridske Ørn,
Saa kjender jeg en modig Gut,
Der end kan ta'e en Tørn,
:|: En Gut, der aldrig bliver træt,
At slaae for Danmarks gode Ret;
Vil I som jeg, saa skal han ha'e
Et rungende Hurra! :|:
Chor: En Gut osv.

Til Hæren og Flaaden.

Mel. Afsted Kammerater til Hest, til Hest.

Velkommen Du hæderlige Landsoldat,
Velkommen I muntre Matroser!
Vi veed, I har døiet mangen slem Dravat,
I har ikke dandset paa Roser —,
:|: Vi veed, I har gjort Eders Pligt som Mænd,
Ja Mange endogsaa lidt meer end den. :|:

I modig i Fjendehæren lyst har gjort,
Ja uden dens Antal at maale,
I viste et Mod, og det var nok saa stort,
Et magelost Mod til at taale,
:|: I taalte Strabadser, I Kulde led,
Og taalte det Alt med Gemytlighed. :|:

Hav Tak da for Alt, hvad I for os har lidt,
I kjække og trofaste Svende,
I maae ikke troe, I har forgjæves stridt
Og Kampen alt nu er tilende;
:|: Gjengjældelsens Time er muligt nær —
Hurra for Flaaden og vor tappre Hær! :|:

Vor Fremtid.

Mel. Vift stolt paa Codans Bølge.

Fat Mod, I danske Gutter!
Er Nutid end lidt skrap,
Tro mig, Historien slutter
Ei der, hvor nys vi slap —
Paa Vinter følger Sommer,
Paa Natten følger Dag.
En skyfri Himmel kommer
Tidt efter Tordenbrag.

I hver Nation, Du kjender,
Gaaer samme Vexelspil —
Sig Sorg til Glæde vender
Naar ikkun Folket vil,
Vil ei sit Sprog forglemme,
Ei slippe Fremtids Haab,
Og aldrig vil beskæmme
Sin Friheds rige Daab!

Ja Venner, vil I sværge
For Friheds fagre Mø
Og Modersmaal at værge,
Da skal ei Danmark døe!
Den Storm, I skal erfare,
Der rasede fra Sky,
Skal netop Himlen klare
Og vække Liv paany!

Fire Krigssange af Tyrtæus.

(Oversættelse.)

I.

Kjække Spartaner, fat Mod! Stammer ikke Du ned fra Herakles?
Trøst Dig, den mægtige Zeus har end ei Ryggen os vendt.
Ænds ikke Fjendernes Tal, hold dit Skjold mod hans første Geledder,
Søg ham, hvor tættest han staaer, ladende haant om dit Liv,
Stævnende muntert til Møde med Dødens Gudinder de blege,
Glad som i Solstraaleglands boltre Du skal Dig idag.
Ja for I kjende jo længst den sorgbringende Ares — tilfulde
Har I hans Idrætter seet, veed, at de føde Fordærv.
Snart blandt de Flygtendes Skare og snart blandt Forfølgerne saaes I,
Baade til Seir og til Flugt var I til Overmaal med.
Ynglinge, derfor hold Stand og gaa frem blandt de forreste Kæmper,
Færre der falder af dem, ja og I frelser Jert Folk.
Vee den frygtagtige Mand, vee den Feige! Hvad hjælper hans Kløgt ham?

Skam og forsmædelig Spot, det er hans Lod og hans Løn.
Ynkeligt er det at see en Soldat ligge saaret i Ryggen,
Hæsligt den Flygtendes Liig skjændet i Støvet at see.
Frem da Spartaner, skridt ud og stem Fødderne fast imod Jorden,
Tryk imod Læben din Tand, dæk med det hvælvede Skjold
Benet og Brystet, og sving gjennem Luften den mægtige Landse
Kraftigt med Høire, imens Hjelmbusken vaier for Vind!
Øvende Stordaad Du skal ikke holde Dig fjernet fra Kampen,
Nei med det dræbende Sværd skal Du din Fjende gaae nær,
Kryst ham, sæt Fod imod Fod, og lad Skjoldet mod Skjoldene brage,
Hjelmbusk mod Hjelmbusk og Hjelm imod Hjelm og saa Bryst imod Bryst!
Men Letbevæbnede, I, som derhenne staae skjulte bag Skjolde,
Slyng ind i Fjendernes Flok vældigt den knusende Steen,
Send ham det susende Spyd, saa han tirres og trættes tildøde!
Flink avanceer og slut an tæt om de pandsrede Mænd!

II.

Marche-Vise.

(Embaterion).

Fremad, frem I Spartas Sønner,
Til Kampen I haardføre Helte!
Med Venstre hold Skjoldet for Brystet,
Med Høire sving kraftig Spydet!
Ei skal Eders Liv I skaane,
Det aldrig var Skik i Sparta!

III.

Lidt kun jeg agter den Mand, der er fodrap og smidig til Brydning,
Kunde han end sig i Kraft maale med stærken Kyklop,
Fløi han end Stormen forbi, var han skjønnere selv end Titonos,
Var som Kinyras han riig, eller som Midas, den Drot,
Var han veltalende end som Adrestos, men fattedes ene
Mandemod, Mod til at staae Fjenderne Bryst imod Bryst,
Mod til den blodige Kamp og dens Rædsler at see under Øie.
Mod til at slaae for sit Land — lidt kun jeg agtede ham.
Viid, det er Tapperhed, det er den skjønneste Kamppriis, en Yngling
Mægter at vinde, en sand Stolthed det er for hans Folk,

Naar han urokkelig staaer som en Mand blandt de forreste Kæmper,
Føler, at muligt er Alt, kun ei den skændige Flugt.
Dristig han sætter paa Spil da sin Sjæl og sit mandige Legem,
Mander sin Sidemand op alt med begeistrende Ord.
Ja den er tapper i Krig, som paa Flugt sine Fjender kan jage,
Og med sin Kraft stemme op, fast mod den brusende Strøm;
Falder han forrest i Kamp, bringer Hæder han over sin Fader,
Kaster han straalende Glands over sit Land og sit Folk;
Falder han forrest i Kamp, gjennemboret, med Vunder i Brystet
Ramt gjennem Harnisk og Skjold — Held ham, da falder han smukt!
Kvinder skal smykke hans Grav og hans Folk ham taknemligt begræde,
Længe vil Eftertid da nævne hans Slægt som berømt,
Skjalden vil synge hans Priis, og den Unge ham stræbe at ligne,
Færdes i Hades han længst, aldrig hans Navn bliver glemt!
Ja! hvem den grusomme Ares fælded', imedens han kæmped'
Trofast og kjækt for sit Land, aldrig hans Hæder skal døe!
Men blev ei Døden hans Lod, og han seirende stævner af Striden,

Seirens livsalige Løn venter den feirede Helt;
Træder i Hallen han ind, see da reise sig Unge og Gamle
Og naar han ældes engang, rager han frem blandt sit Folk;
Ingen ham træder for nær, Ingen raner ham Ret eller Ære,
Nei han er elsket af Hver, savnet til Hades han gaaer.
See nu det gjælder at naae den Berømmelsens Tinde, Soldater!
Ingen maa vige idag! Fremad er Løsenet nu!

IV.

Herligt at skue det er, naar en Mand i de forreste Rækker
Segner i Døden med Smiil, kæmpende kjækt for sit Land.
Men hvad er skændigt som det, naar en Mand maa sin Arne forlade.
Flye fra den fædrene By, drage som Tigger om Land,
Flye fra sin kornrige Mark, flakke om med sin elskede Moder,
Betle om Brødet til sig, Fader og Børnene smaa,
Fredløs fra Land og til Land med sin Ungdoms Hustru maa drage —
Vee ham, thi Skam og Foragt følge ham, hvor han saa gaaer;

Hver seer en Fjende i ham, han beskæmmer sin Herkomst, den ædle,
Vee den elendige Mand, Vanære vorder hans Lod!
Naar nu saalunde I see, der er Jammer og Spot kun at vinde
For den omflakkende Mand — saa lad os kæmpe idag,
Kæmpe som Mænd for det Land, der os fostred', det Land, som vi elske,
Kæmpe for Hustru og Børn — glad gaae i Døden for dem!
Frem da, I Ynglinge, frem, holder Stand i de tætte Geledder!
Ingen maa tænke paa Flugt, Ingen maa skaane sit Liv!
Ei maae I rolig see til, at de Gamle gaae foran i Striden,
Skjærm ham, den Gamle, hvis Fod Ungdommens Lethed ei har!
Thi det er hæsligt at see, naar en Olding blandt Forkæmper segner,
See ham med snehvide Haar, dække sin Nøgenhed til,
Smertefuldt presse sin Haand mod sit Bryst og den blodige Vunde,
Ligge besudlet af Støv — skændselsfuldt er det at see!
Men det er skjønt for en Mand, medens Ungdommens deilige Blomster
Dufte endnu og han staaer elsket af Kvinder og Mænd,
Skjønt at udaande sit Liv for sit Land i de forreste Rækker —
Derfor pres Læberne tæt — Yngling, skridt ud og staa fast!

FÆDRELAND OG KONGE.

For Danmark.

I.

Mel. Paa Søen, naar den skummer vild.

Det Skib, der stedse Søen holdt,
Hvor vældigt Stormen sused',
Det Skib, der pløied' Havet stolt,
Hvor vildt end Bølgen brused',
Det ligger nu til Sorg for os
Med Seilet sprængt i Stumper,
Med Læk i Bunden, Roret los
Og gaaer paa sine Pumper.

Ja vel har Havari vi lidt,
Men frelses kan vor Snekke,
Naar Hvermand kun vil gjøre Sit.
Op alle Mand paa Dække!
Og husk, at Eet vi vandt, min Bro'er,
Der nagede os længe —
Vi har ei Tydsken meer ombord,
Vi er kun danske Drenge.

Ja kan vi faae den Gut ombord
Fra Sønderjyllands Kyster,
Og peile ret det Fyr mod Nord
Og klare os mod Øster,
Da skal den Dag vel rinde op,
Da Skuden — som vi haabe —
Kan vise Flaget stolt fra Top,
Og Hurra vi kan raabe.

II.

Mel. Rings Drapa.

Skovsmykte Slette,
Blomstrende Bakke,
Havkrandste Have,
Liflige Land,
Vikinge-Vugge,
Sangfugle-Sæde,
Heltenes Høisal,
Deilige Dan!

Moder, Du Milde,
Graanede Gamle,
Kjærlig og kjær
I Vel og i Vee!

Dig ville Voldsmænd,
Vilde Vandaler,
Knuse i Kampen; —
Det skal ei skee!

Frisk og forynget
Kjæk skal Du kneise,
Flittig befæste
Løvernes Leir,
Haabe, at Himlen
Sønnerne samle,
Haabe, at Herren
Sender os Seir.

Sang til Kongen 1860.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Skal Dansken være vel tilpas
Og glad ved Gildebordet,
Han tømme maa det første Glas
For ham, der staaer ved Roret,
For ham, der stander kjæk og brav,
Den Styrmand af Guds Naade,
For ham, der ei er stolt deraf,
Men lader Folket raade.

Med ham paa Verdens vilde Hav
Vi længe alt har faret,
Vi mangen Storm har redet af
Og mangen Klippe klaret,
Saa længe, ja, at hver en Mand,
Der henad Havet feied',
Kan see, en Chef, saa flink som han,
Har Snekken aldrig eiet.

Men truer atter Bølgen vred
Og slaaer mod Skibets Skandser,
Saa siig ham blot, vor Kjærlighed
Det er hans bedste Pandser,
Siig ham, vi trodser høien Sø
Og leer ad Storm og Byge,
Siig ham, at før vil Dansken døe,
End Kongeflaget stryge!

Sang til Kongen 1864.

Kong Christian staaer ved høien Mast
I Røg og Damp.
Og Danmark er hans Skib saa fast,
Der trodser Storm og Bygekast,
Hvis Mænd med ham staae Last og Brast
I Røg og Damp.

De raabe: Drot! Ei har det Nød!
Vi følge Dig i Liv og Død
Til Kamp!

Det var en mørk og stormfuld Dag,
Du gik ombord,
Du ændsed' ikke Tordnens Brag,
Ei Lyn, der knittred' Slag i Slag,
Du toned' Friheds lyse Flag
Og greb dit Ror.
„Mit Flag er dansk i Krig og Fred" —
Saa talte Du og Du staaer ved
Dit Ord!

Men Snekken stevne skal saa let
Engang i Havn;
Dens Mandskab bliver ikke træt,
Men slutter sig om Kongen tæt:
„Med Gud for Ære og for Ret"
Staaer høit i Stavn.
Saasandt dit Sind er dansk og godt,
Saasandt velsignes skal, o Drot,
Dit Navn!

Kongehuset.

Mel. Duftende Enge og kornrige Vange.

Kongehuus! Folket sin Hyldest Dig bringer,
Jubler saa glad ved den Skjæbne, Du fik —
Held Dig — den fast som et Eventyr klinger,
:|: Vidner, at Livet har end Romantik. :|:

Neppe har Bretland til vordende Dronning
Hyldet din Datter, den Rose saa skjøn,
Førend Hellenerne kaare til Konning
:|: Dankongens Frænde og Danmark din Søn. :|:

Her har han lært hvad en Fyrste bør lære,
Lært hvad en lykkelig Fremtid ham spaaer,
Frihedens Gave at holde i Ære,
:|: Seet hvad en Drot, der er elsket, formaaer. :|:

Mægtige Minder og deilige Drømme
Snoe sig om Slægten i rigeste Flor.
Brødre, for Den vil vort Bæger vi tømme!
:|: Slægten skal leve i Syd og i Nord! :|:

Velkomst-Sang til Slesvig fra Danmark.

Mel. af E. Horneman.

Vel mødt idag, vel mødt I kjære Frænder,
Ved Øresund, paa Sjællands grønne Vang!
Den dunkle Skov, det blanke Sund I kjender,
Og kom dog her maaskee for første Gang.
Ei sandt det ligner Slesvigs Skov og Dale,
Den samme Skjønhed, samme Poesi,
Ja selv i Fuglens Sang og Folkets Tale
Der klinger blødt den samme Melodi.

Og vil Du vide nu, min Ven og Broder,
Hvorfor Du føler Dig som hjemme her?
Det er fordi vi har den samme Moder,
En Moder, som har sine Børn saa kjær.
Den ene Søn en Stund blev hende fremmed,
Bedrøvet sad hun da med stille Savn.
Men see med Eet han stod i Fædrehjemmet,
Og henrykt trykked' hun ham til sin Favn.

Det er en Stund, betydningsfuld og hellig,
Begeistrende for Hjerte og for Aand,
Naar Brødrene, der troede sig forskjellig',
I Fædrehuset lægger Haand i Haand,
Og vexler ud de Barndoms-Minder kjære
Og vugger sig i Fremtids Haabet glad.
I denne Stund, saamange som vi ere,
Vi sværge aldrig meer at skilles ad.

For Fædrelandet.

Mel. Vive le roi!

O Danmark, kjære Moder, Du,
Hvis stolte Blik os tidt fortrylled',
Hvi sidder Du og sukker nu
Saa taus i Sørgeslør indhyllet.
Du eier ædle Sønner jo,
Der vil Dig trøste, naar Du græder,
Der endnu har den faste Tro:
„Danmark Dig følge Held og Hæder!"

Ja er Du gammel end af Aar,
Du er dog ung i Sjæl og Tanke;
Og dækker Sneen end dit Haar,
Dit Hjerte ungdomsfrisk kan banke.
Det svulmer høit, det banker kjækt,
Hvergang en Søn dit Hjerte glæder —
Thi lyde skal fra Slægt til Slægt:
„Danmark Dig følge Held og Hæder!"

Og hvis Du tidt Dig skuffet saae
Af troløs Ven, af Fjender stærke,
Du har dog Venner — stol derpaa —
I Nødens Stund skal Du det mærke!
Og naar med Mandemod i Bryst,
Og Tro paa Gud i Kamp Du træder,
Fra Himlen toner til din Trøst:
„Danmark Dig følge Held og Hæder!"

VAUDEVILLECOUPLETTER.

Af "For Alvor".

I.

Carolines Sang.

Mel. L'ordre est donné.

Hør mig Henriette, hør nu min Veninde,
Veed Du ei nok, jeg fylder atten Aar;
Ak, og Du kan sikkert drage Dig til Minde
:|: Kjærligheds fagre, drømmerige Vaar. :|:
Sværmende Længsler komme og svinde,
Nu Hjertet slaaer, og nu det stille staaer.
Sjælen paa sin Flugt
Finder Alt saa smukt.
Verden er fuld
Af Phantasiens Guld.

Veed Du ikke nok, vi komme paa Concerter,
Snart i Theatret, snart i Soirée;
Og naar saa Du veed, Gud Amor ogsaa er der,
:|: Veed Du vel ogsaa nok hvad der kan skee. :|:
Tonernes Velklang fryder og smerter,
Sangen gjør godt og Sangen gjør Vee.
Sjælen paa sin Flugt
Finder Alt saa smukt.
Verden er fuld
Af Phantasiens Guld.

Dog, min Henriette, hvad er alle Fester
Vel mod et Bal? — jeg sværmer nu for Dands;
Lumbyes Musik, det brusende Orchester,
:|: Balsalens lyse, tryllerige Glands. :|:
Der, mellem Ballets dandsende Gjæster,
Traf jeg den Helt, som fængslede min Sands.
Sjælen paa sin Flugt
Finder Alt saa smukt.
Verden er fuld
Af Phantasiens Guld.

Nylig var min Sjæl saa fuld af Melodier,
Sangfuglen sang saa lifligt i mit Bryst;
Verden var Solskin; glade Phantasier
Varsled' en Fremtid fuld af Liv og Lyst.
:|: Endt er min Drøm, og Sangfuglen tier. :|:
Alt er saa mørkt; hvor finder jeg nu Trøst?
Thi med Solens Skin
Svandt mit glade Sind; —
Aldrig, min Ven,
Det kommer meer igjen.

II.

Hammers Sang.

Mel. Viene meco af »Ernani«.

Hun har vist aldrig følt, hvor Glæden er sød
I Hjemmets stille, huuslige Skjød;
Ak, for Familielivets ethiske Art
Er end hendes Øie ei klart.

O dette Liv, hvor involveres deri
Et Fond af Poesi!
Den er forspildt, den Fryd, som var mig beredt,
Ved hendes Subjectivitet.
Skade det er dog hun fattes, hvad saa træffende vi
Kalde Theebordets Philosophi.

Jeg havde tænkt mig ret en hyggelig Bo,
En Lindring for det travle Bureau;
Jeg havde drømt om Stuen, proper som Snee,
Hvor hun var den venlige Fee.
Ild i Kaminen, helst de parrotske Kul,
Og Tæppe paa vort Gulv;
Classisk Lecture — paa Consolen et Uhr,
Og muligt en classisk Figur.
Skade det er dog hun fattes, hvad saa træffende vi
Kalde Theebordets Philosophi.

Jeg havde drømt, naar da jeg kom fra Contoir,
Maskinen stod og snurred' paa Bord,
Medens jeg sad i Lænestolen saa blød,
Og Line mig Theevandet bød.
Hun skulde læse høit, imedens jeg drak
Med Velbehag — men ak!
Den er forspildt, den Fryd, som var mig beredt,
Ved hendes Subjectivitet.
Skade det er dog hun fattes, hvad saa træffende vi
Kalde Theebordets Philosophi.

Af "En høiere Dannelsesanstalt".

Pædagogens Sang.

Mel. Fader Berg i hornet stöter. (Fredm. Ep. Nr. 3).

Pædagog jeg stolt mig nævner.
Til det Kald jeg havde Evner,
Til det Kald jeg følte Trang.
Dog har væsentlig det været
Kvindens Sjæl, jeg har studeret;
Den er meest interessant.
Og naar min Forstand stod stille,
Fandt jeg altid hvad jeg vilde
I min Nanna, hvilket Snille;
:|: Nanna, min Trøst, :|:
Min Nanna, min Livsens Lyst.

Kundskabstræ med tætte Grene
Skjærmer om de Lilier rene;
Træets Frugter byde vi.
Skal De ha' Geographien,
Algebra, Astronomien,
Sphærisk Trigonometri?
Kant og Fichte vel vi mægte,
Hegel kan os ei anfægte,
Dog vil jeg just ikke nægte,
:|: Philosophi :|:
For den var de gjerne fri.

Strategi, som førend Krigen
Ei man troede anstod Pigen,
Ivrigt her den discuter's.
Og er just ei altid Dommen
Som en Stabschefs, saa dog som en
Ordonnance-Officeers.
Men jeg vil os ei berømme.
Vi kan ogsaa sye og sømme,
Vi kan springe, vi kan svømme;
:|: Ja paa en Prik :|:
Vi kan vores Gymnastik.

Denne Anstalt her jeg ligner
Med et Drivhuus. Georginer,
Rosenknopper findes her.
Deres Væsen er forskjellig.
Derfor gjør en Lærer vel i,
Om han kjender hver især.
Alle disse Potteplanter
Blive skal til Gouvernanter,
Ædle Mødre, fromme Tanter.
:|: Vi drev dem frem :|:
(til Frøen)
Men Gartneren, det var Dem.

Af "En Fortid".

Mel. Jernbanegalop.

Seer De, Lasten
Ligner fast en
Jernbanevei.
Hør en Hvinen
Fra Maskinen,
Hør en Hurlumhei!
Dampen snøfter,
See den løfter
Susende sig op;
Altid hurtig
Gaaer det fort i
Fnysende Galop.
Som den løber munter,
Faa Secunder
Standser den ifleng.
Fremad, fremad
Aldrig hjemad
Lyder dens Refrain.
Nei tilbage, nei tilbage, Frøken, gaaer der intet Train

Mel. Kammerater vi har kæmpet.

Lasten troer De maaskee
Er afskyelig at see,
At den lugter af Svovl og af Beg,
Nei! Aa nei!

Den er yndelig
Og pyntelig
Og prud,
Som en Brud;
Den er liflig og fiin
Som den skummende Viin;
Den er ulmende
Og svulmende
Af Ild og Humeur,
Ja henrivende,
Oplivende
Som eau des mille fleurs.
Dog jeg nægter ei det,
Naar den fine Bouket
Dunster bort, kommer Moscussen frem,
Den er slem.
Ligemeget,
Men et eget
Trylleri har den faaet
Den er gjækkende
Og vækkende
Og flot.

Mel. Liebchen höre meine Töne.

Ak, men der gaaer nu de unge og varlige
Mennesker, speide nu her og nu hist,
Om ei de skulde opdage de farlige
Klumpfødder, Bukkehorn, Hale — Jo vist!
Lystige, larmende
Gaae under Armen de

Med Mephistopheles, før de det troe;
Men han er endelig
Yderst ukjendelig —
Stok, Lorgnet og lakerede Sko.

Af "Den Første paa Skandsen".

I.

Mel. Vil Du være stærk og fri.

Lad der skee, hvad skee der vil,
Lad det briste eller bære,
Jeg vil dristig lad' staae til,
Selv min Styrmand være —
Kjæk min Baad paa Bølgetop
Trodser Storm og Byge,
:|: Jeg vil aldrig give op,
Aldrig Seilet stryge. :|:

Alt jeg kaster overbord
For Seiladsen mig at lette,
Ingen Smiil og fagre Ord
Mig af Cours skal sætte —
Segner den forvovne Gut,
Svigter ham hans Kræfter,
:|: Trøster ham: Er Isen brudt,
Følger Andre efter! :|:

II.

Mel. Skjøn Jomfru, luk dit Vindue op.

Fatter Du, jeg elsker den Plet,
Hvor tidt jeg har smiilt, jeg har grædt,
Med Busken her er jeg voxet op,
Og Nattergalen i Bøgens Top
Min første Vise mig lærte her —
See derfor har jeg den saa kjær.

Som lille Pige, barnlig i Aand
Med Fader og Moder ved Haand,
Jeg vandred ofte langs Hækkens Tjørn
Og saae Kong Frederik med sine Børn,
Saa venligt talte han til Enhver.
Hvad Under jeg har den saa kjær?

Og her i Havens løvrige Hal
For første Gang saae jeg den Skjald,
Den Sangerkonge, hvis søde Røst
Begeistret fyldte mit unge Bryst,
Med ham jeg sværmed bag skyggende Træer —
See derfor har jeg den saa kjær.

III.

Mel. Her under Nathimlens rolige Skygger.

Vaarvinden bankede nys paa vor Rude,
Varsled', at nu var det Foraar herude,
:|: Meldte, at nu stod Naturen som Brud. :|:
Trækfuglen kom for det Samme at melde,
Den havde tusinde Ting at fortælle —
Ergo forlod vi vor søvnige Celle,
Fulgte med Fryd det livsalige Bud.

Ikke det nytter mod Braaden at stampe;
Vi bød Farvel til den natlige Lampe,
:|: Pen og Papir og vort eensomme Buur. :|:
Skov, var det Dig, der os drog af vort Fængsel,
Marken, der vinked' fra Bylivets Trængsel?
Nei — det var Frihedens svulmende Længsel!
Frihed, see det er Studentens Natur!

Af "En god Økonomi".

Mel. Der var en Tid.

Der var en Tid, da jeg var meget lille —
O blide Barndomsdrøm, hvor er Du sød!
Jeg skraalte tidt — og for at tie stille
Man gav mig Pledskener og Sukkerbrød.

Jeg hørte Eventyr om hellig Anders.
Der sad tilhest paa nattegamle Føl —
Jeg kjendte ei til røget Lax fra Randers,
Jeg kjendte ei til dansk og baiersk Øl.

Jeg kjendte kun til Knas og brændte Mandler
Og hvad der ellers var i vor Boutik —
Min Barndoms Paradiis sig brat forvandler
Til Sodoma, og her min Uskyld fløiten gik.

Mel. Messieurs les étudians.

Men denne store Stad
Er heller ei saa daa'lig —
Her ta'er man sig et Bad,
Her gaaer man i Tivoli.
Hurra! Hurra!
Jeg reiser ikke herfra!
Tjub, tjub, tjub, tjub, trallalerara!

Og Sangforeninger
Dem har man her blandt Andet;
Af Aagerkarle er
Saagar en saadan dannet;
Dog synges der
Nok Vexelsange især.

Om Formiddagen gaaer
Man op ad Østergade.
I næste Maaned faaer
Casino Maskerade.
Aa nei, aa nei,
Jeg reiser min Salighed ei!

Mel. Der boer i Himlen en Dreng saa smuk!

Der boer i Slagelse By en Mand,
Tro Du mig!
Berliner Pfannkuchen laver han,
:|: Tro Du mig, :|:
Med sandt Genie
Og Æbler i.

Dog det er ikke hans bedste Værk —
Tro Du mig!
Han eier dertil en Søn saa stærk —
:|: Tro Du mig! :|:
Saa stærk og bold
Til Sviir og Sold.

Og denne Søn, som han kalder et Skarn —
Tro Du mig!
Han skal nu ægte hans Sødskendebarn —
:|: Tro Du mig! :|:
Der bli'er, Papa,
Sgu Intet a'!

Mel. Phøbus fornyer.

Nei paa min Ære!
Jeg heller vil tære
Paa Christian den Fjerde
Mit Øl og mit Brød;
Heller end drage
Til Fatter tilbage
Og æde hans Kage
Og kjede mig død.

Jo, jeg takker
For Planen saa vakker!
Vel ikke jeg nægter
Cousinen har Hægter,
Men djærvt jeg fægter
Mod slige Projecter,
Og snarlig jeg ægter
En Pige her!

Mel. Nu er da Vaaren kommen.

Den Pige hedder Malle,
Men Hægter har hun ei,
Det gaaer, som det kan falde,
Een faaer hun dog i mig.
Der bli'er en Fryd og Gammen,
Den Malle er saa rar,
Vi hænge altid sammen,
Thi vi jo er' et Par.

Dog det er ei det Hele,
Ermine skjøn og ung,
Med hende maa hun dele
Mit Hjerte og min Pung.
De koste mig adskillig,
De Djævleunger smaa,
Dog jeg er altid villig,
Og de er' ligesaa.

Mel. Vals af Lorck.

At reise væk, nei mange Tak!
Til Vrøvl og Slid og Slæben.
Jeg alletider foretrak
Det muntre, frie Leben!
Gjør Fatter den Opdagelse,
Saa bliver han nok bister!
Men kommer jeg til Slagelse,
Jeg bliver en Philister.
Dog han har
Bedt om Svar:
Skjøndt han sætter mig i Knibe,
Vil alligevel jeg skrive:
Kjære Fader, Du maa give
Tid endnu, saa skal jeg blive
Candidat, og aldrig drive:
Dennegang er det ei Skrømt.
Men for min Cousine Jette
Vil jeg bede Dig berette,
At jeg elsker en Grisette,
Elsker hende ømt.
Men slipper Sylene, jeg vil
Forlade Kjøbenhavn,
Og iler da med Glæde til
Den faderlige Favn.

Mel. Uti mitt bröst.

Imellem alle
De smukke Piger
Jeg troer, at Malle
For ingen viger;

Hun har de sødeste
Lyse Lokker,
Om Nakken bløde de
Trindt sig flokker;
Hun er saa lækker,
Hun er saa let,
Hun er saa smækker,
Og hun er coquet.

Hun har den syndigste
Fod, jeg kjender,
Hun har de yndigste
Dukkehænder —
Hun er saa yppig
Som nogen Kvinde;
Hun spiller hyppig
I „Holbergs Minde";
Hun er chauseret!
Aah! Du skulde see,
Hun har studeret
Sin Anette T.

Saa kommer Touren
Da til Ermine,
Og Troubadouren
Med høvisk Mine
Skal Krandse binde
Og stemme Lyren;
Det stemmer hende
Saa godt for Fyren;

Hun er forbandet
Sentimental —
Hun er mit andet
Extra-Ideal.

Min blege Stjerne
Paa Nattens Himmel,
Hun vil saa gjerne
Fra Byens Vrimmel;
I grønne Vange,
Hvor Fugle klukke,
Ved Hyrdesange
Vi Blomster plukke;
Ei Mælk hun drikker,
Nei hun drikker Viin,
Jo hun er sikker,
Og hun er min!

Af "En Børneforlovelse".

Fransk Melodi.

Liflige Bud, som venlig mig forkynder,
Lænken er løst, og Tvangen er jeg kvit;
Fuglen med kjække Vingeslag sig skynder
Ud af sit Buur, den aander atter frit;
Klagende,
Forsagende
Dens Sange var forstummed';

Nu svingende
Og klingende
Den boltrer sig i Rummet.
Lænkerne sprængtes — freidig og frit
Fuglen sin Jubel forkynder.

Grum og tyrannisk tænkte man at spærre
Skovenes muntre Sanger i et Buur —
Fuglen har viist, den var sin egen Herre,
Fuglen har fulgt sin forrige Natur.
Klagende.
Forsagende
Dens Sange var forstummed';
Nu svingende
Og klingende
Den boltrer sig i Rummet.
Synge, ja synge, det er min Natur,
Frihed min eneste Herre.

Af "En fattig ung Mands Eventyr".

Mel. Femme sensible af Méhul.

Vaarsol, som lys ved min Vugge har funklet,
Varmet mit Hjem — nu bag Skyen Du gaaer;
Mat blev min Sjæl, og min Himmel fordunklet.
:|: Endt er min Drøm — jeg har mistet min Vaar. :|:

Fuglen, der sad ved den hjemlige Rede,
Kjendte kun lidet til Savn og til Nød,
Hjemløs den nu om et Fristed maa lede,
:|: Tvinges maaskee til at trygle om Brød. :|:

Nei, som en Mand vil jeg stævne til Mødet,
Ikke forsage, før kjækt jeg har stridt;
Smaafugl i Lunden kan trygle om Brødet,
:|: Ørnen paa Fjeldet skal kæmpe for sit! :|:

Af "Gamle Minder".

Mel. af H. Rung.

Jeg tør sige, jeg var net,
Sylfelet
Og adræt,
Ja, var meget meer end det —
Første Opfinder jeg var af de raske
Flettende,
Sprættende,
Kraft — pas de basque —
Mangen En
Mine Been
Har totalt fortumlet Ho'det.
Hvem der nu dem seer, vil neppe troe det.

Gamle Minder dukke op
Naar med Hop,
I Galop,
Rundt jeg dreied' som en Top.
Ak! den Begeistring ret aldrig jeg glemmer,
Tusinde,
Brusende,
Jublende Stemmer

Har forvoldt,
Jeg var stolt,
Hvorfor skal jeg det fordølge?
Minde — ak — duk ned i Tidens Bølge!

Sagen var saa noget nær,
At mon chér
Havde der,
(peger paa Benene)
Hvad Voltaire havde her.
(peger paa Panden)
Tusind Ideer i Knærne knurrede,
Knagede,
Bragede,
Surrede, snurrede —
Og jeg gjaldt
Overalt
For en Halvgud — tør jeg sværge —
Men nu er jeg bleven Kirkeværge.

Af "Verdens Hercules".

I.

Skolelærerens Sang.

Mel. Har man Ungdomskræfter.

Det gaaer atter hjemad til den lille By,
Hvor min Skole ligger lunt i Lindes Ly,
:|: Det gaaer atter bort fra Verdens Støi og Strid,
Hjem til Skolelivets stille Flid! :|:

Dette Liv med al sin Byrde og Besvær
Er min Lykke — jeg min Skole har saa kjær;
:|: Men skal Maalet naaes, maae friske Kræfter til —
Mon den rette Mand jeg finde vil? :|:

Vil i denne Mand en trofast Ven jeg faae,
Som de kjære Børns Tanke vil forstaae?
:|: Vil han strengt og kjærligt lede dem paa Vei,
Fremfor Alting — elske dem som jeg? :|:

II.

Cæsars Sang.

Mel. Vals af „Faust“

Jeg uden Pral
Er en Helvedes Ka'l;
Det er derfor mig Alle
For Hercules kalde
Paa Hænderne gaaer jeg,
Paa Hovedet staaer jeg,
Ja Kulbøtter slaaer jeg.
Og Volter paa Kraft.
Jeg kan kræng e
En Ugle,
Jeg kan hænge
Som Fugle,
I en Mast,
Uden Svimlen,
Hænge fast
Under Himlen.

Dog jeg vil ikke skjule,
Jeg kan skjælve en Smule,
Naar en ti Lispunds Kugle
Paa Nakken jeg ta'er!

Been har jeg brækket,
Og Ledemod knækket,
Det Vingen ei stækked,
Nei dobbelt det ægged',
Den Ild, jeg blev brændt i,
Den var saa nødvendig;
Jeg blev saa behændig
Og smidig deraf.
Hvad jeg bedst
Kan præstere,
Er tilhest
At regere.
Udi Hjorteskinds Buxer,
Med et Fiirspænd af Fuxer —
Heia Hop!
Hvor jeg knalder,
I Galop,
Med Rabalder;
Det er det, som man kalder
Den kongelige Post!

Trommen forkynder,
At Circus begynder,
Noblesse og Bønder
Til Pladsen sig skynder.

Hvor dristige Ka'le
Paa Hest, uden Sa'le,
Gjør Saltomortale
Saa let som en Vind.
Clowner saa snilde
Med Kugler vil spille;
En Pony saa lille
Vi vise Dem ville —
Og den er mit Værk.
Ja, jeg beder bemærk', a'
En flot Guttapercha-
Jongleur træder ind.
De kan troe,
Han kan gjøgle,
Kan sig snoe
Som en Øgle,
Stande stiv som en Søile,
Rulle rundt som et Nøgle.
Han er kjæk, han er kjælen,
Han i Truppen er Sjælen,
Han kan spise med Hælen
Og bide sin Taa.

Af "Hr. Perrichons Reise".

Mel. af Caroline Recke.

Du lille Fugl, hvem jeg har kjendt saa kort,
Skal Dig jeg fange, før jeg drager bort?
Vil til mit Hjem Du kjærligt med mig flagre,
Og glæde mig med dine Toner fagre?

Paa Bjerget fulgte jeg din høie Flugt,
Med Lundens Fugle Chor Du sang saa smukt,
Dog hørte jeg kun Dig i hele Vrimlen,
Da følte jeg — vi nærmede os Himlen.

Var stundom Sindet tungt og Barmen trang,
Hvor letted' Du den med din muntre Sang!
Jeg sad saa tyst, naar sødt Du slog din Trille:
Den var for mig en evig Glædes Kilde.

Vil denne Kilde risle i mit Hjem?
Skal Lykkens Blomst med Fylde spire frem?
Ja vil ei Fuglen sødt mit Savn formilde,
Da visner den, da standser Livsens Kilde.

Af "Et Vidunder".

Mel. af O. Malmqvist.

En Dag, da Himlen var saa blaa,
Jeg gik mig ud, for lidt at sole;
De grønne Sko jeg havde paa,
Mit Silkeshawl, den lilla Kjole.
Med Eet sig Solens Aasyn hylled'
I Skyens Slør — og Regnen skylled —
:|: Det kunde jeg jo ikke gjøre for. :|:

Der stod to Bøge — under dem
Jeg krøb i Læ — men slet de skjærmed';
Da treen en høvisk Herre frem,
Og siirligt bukkende sig nærmed'.

Og førend af min Skræk jeg kom mig,
Sin Kappe kjæk han kasted' om mig —
:|: Det kunde jeg jo ikke gjøre for. :|:

Jeg nægter ei, han mig gefaldt —
Han kaldte mig sin væne Lillie —
Vi mødtes siden overalt,
Det var saa engang Skjæbnens Villie —
En Dag, med Eet, ved Gadekjæret
Sin Kjærlighed han mig erklæred' —
:|: Det kunde jeg jo ikke gjøre for. :|:

Af "Cora".

Piratens Sang.

Mel. af Balfe.

Naar engang man har levet ombord som Drot,
Levet i Fryd og Glands,
Saa forstaaer De nok, kan man ikke godt
Suge paa Lab tillands.
Saa vil man ha'e den bedste Cigar,
Bedste Viin og spille lidt Hazard. —
Naar tilsøes man har levet engang som Drot,
Vil man det med tillands.

De kan troe, jeg var stolt, naar jeg stod paa Dæk,
Søerne rulled' svært,
Og det hele, gamle Europa kjæk
Jeg havde Krig erklært.

Tredive raske Gutter saa flink
Stod paa Pinde, lystrende mit Vink.
Og det hele, gamle Europa kjæk
Vi havde Krig erklært.

Mine Negere, veed jeg vel, har man sagt,
Levede noget trangt,
Det er lutter Passiar, for den hele Fragt
Havde det brillant. —
Hældede Dagen, fik vi en Rom,
Sang og drak og svingede os om, —
Som jeg siger Dem, hele den sorte Fragt
Havde det brillant.

Af "Den sidste Nat".

Mel. af H. C. Lumbye.

Du Søvnens Gud, forkort den lange Nat!
Gjør ham de tunge Timer til Minutter!
Før Daggry standser Livets Viser brat,
Og brat hans kjække Ungdoms Epos slutter,
Men slutter Digtet — lad det slutte smukt!
Gjør Sjælen rede til dens høie Flugt!

Nei, væk ham kun! — Det er Dig ei formeent —
Er Livet ei en Kamp, hvori vi Alle
Maae bukke under, tidlig eller seent —
En Kamp, hvor selv den største Helt maa falde —
Det gjælder kun at troe, den Sag er god,
Man offred' sine Kræfter og sit Blod.

Det har han troet. — See derfor stævner han
Fra Livets Kampplads bort med opreist Pande,
Han frygter ei den ubekjendte Strand,
Han veed, at der er godt, hvor han vil lande,
Han veed, at Seirens Palme vinker hver.
Der, Pligt og Æren tro, har brugt sit Sværd.

Af "Picolino".

Mel. af E. Horneman.

Comet.

Brune Haar jeg foretrækker,
Synger brune Øines Priis;
Døde de til Live vækker,
Smelter baade Snee og Iis;
Brune Lokkers rige Pragt
Havde Venus, har man sagt.

Chor.

Leve da de brune Lokker!

Valentin.

Maa jeg be'e om gule Lokker,
Lokker, som i gylden Krands
Om to Øine blaae sig flokker —
De er' sjeldne hertillands;
Gule Lokkers rige Pragt
Havde Venus, har man sagt.

Chor.

Leve da de gule Lokker!

Hannibal.

Ei jeg ved min Smag mig skammer,
Om med den jeg ene staaer,
Maa jeg be'e om Ild og Flammer,
Maa jeg be'e om røde Haar.
Røde Lokkers rige Pragt
Havde Venus, har man sagt.

Chor.

Leve da de røde Lokker!

Henry.

Utaknemlige, I glemme,
Deiligst blandt dem Alle staaer
Dog vor Moder kjær derhjemme.
Hende med de hvide Haar.
Hvide Lokkers Sølverpragt,
Har I mærket deres Magt?

Chor.

Leve da de hvide Lokker!

Af "Garat".

Garats Sang.

Fransk Melodi.

Erindrer Du, Manon, en Morgen i August.
Det var din Navnedag, Du Søde!
Jeg mødte ved din Dør og vækkede Dig just,
Som Morgensolen den gav Møde.

Jeg sagde: Hør, Manon, jeg synes, det var bedst —
Du svarede: „Min Ven, lad gaae,
Men vent, jeg maa
Først ha'e den lilla Kjole paa."
I en Gig, jeg leied',
Ud af Byen feied'
Du og jeg — jo vi var i vort Es —
Under grønne Grene
Sad vi der alene,
Nød vor Frokost i det bløde Græs.
Venus vinked',
Vinen blinked',
Og vi klinked',
Og vi drak,
Drak en Skaal saa stille
For to Øine milde —
Hvorfor strax den Lille
Sagde Tak.

Erindrer Du, Manon, vi gik i Engen ned,
En lille Urtekost vi plukked?
Jeg sukked og betroede Dig min Kjærlighed.
Du husker nok, hvorfor jeg sukked!
Men opad Dagen tog
Vi ud paa Fiskerfangst;
I Søen Gjedden slog
Og flygtede saa angst.
Jeg saae, Du havde ikke Anlæg for den Kunst,
Og derfor fisked' Du omsonst.
Medens jeg beleilig

Fangede en deilig
Stor Karudse — som, i Paranthes,
Blev vor Middagsspise —
Sang jeg Dig en Vise —
Ja jeg troer saamæn, jeg sang en Snees.
Nattens Terne,
Himlens Stjerne,
I det Fjerne
Titted frem.
Og ved Maanens Kjerte,
Lænet til mit Hjerte,
Sødt Du slumred, da vi kjørte hjem.

Af "Lodsen".

Williams Sang.

Mel. af H. Paulli.

Saa vidt i Verden om jeg foer,
Alt med de Søfolk kjække;
Mod Øst og Vest, mod Syd og Nord,
Saa stævned min stolte Snekke.
Mit Kjendingsflag paa Toppen hang,
Var kjendt i alle Stater,
Og hvor jeg kom, var Bægerklang
Og lystige Kammerater.
Skibet var ladet alt med saa rig en Fragt; —
Hjemad, hjemad drog mig en lønlig Magt.

Ved Velsklands grønne Laurbærlund
Jeg kastede mit Anker,
Der laa jeg bi en føie Stund,
Nær var jeg falden i Tanker.
Mig bandt en ukjendt skjøn Natur
Og Oldtids stolte Minder,
Mig fængsled' Havets blaa Azur
Og Landets deilige Kvinder.
Marker og Lunde blomstred med yppig Dragt; —
Hjemad, hjemad drog mig en lønlig Magt.

Ja Sydens Kvinde liflig var,
Jeg vil det ei fordølge;
Hun daared mig med Sangen klar,
Hun var Sirenen paa Bølge;
Men hastig i min Sjæl brød frem
Et halvt forgjættet Minde
Om Blomsten i mit Barndomshjem,
Den fagre, nordiske Kvinde.
Blomsten i Norden udsletted Sydens Pragt; —
Hjemad, hjemad drog mig en lønlig Magt.

De Bølger kom, de Bølger gik,
Mig fulgte disse Tanker;
Thi stillede jeg mit Bestik,
Og lettede saa mit Anker.
Og Flaget viftede mod Nord,
Da kaldte jeg mine Svende,

Og varsled' dem med høien Ord:
Hei, Gutter, klar til at vende!
Lænken jeg sprængte; Mindet var engang vakt; —
Hjemad, hjemad drog mig en lønlig Magt.

Af "Den forlorne Mulat".

Mel. af »Cora«.

Solo.

Vi planted' Sukker- og Bambus-Rør.
De Sidste voldte os mange Smør.
Vi dyrked' Bomuld, men Store, Smaa
Vi maatte foruden Buxer gaae.
Hvis vor Planter saae
En Pyt paa Veien staae,
Maatte vi nok saa net
Fungere som Rendesteens-Brædt.

Chor.

Hu ha! Sikken en Ka'l,
Det har nok været en Kanibal!
Hu ha! Sikken en Tort,
Gudskeelov, at man ikke er sort!

Solo.

Vi tærskede Mais og vi tærskede Raps,
Og Fogden tærskede os omkaps,
Til Middag Riis vi fik — Javist
Paa Ryggen vankede der dog meest.

Skillings-Øl og Vand —
Jeg nægter ikke ibland',
Noget deri de kom,
De kaldte for Slave-Rom.

Chor.

Hu ha! Sikken en Drik,
Det var nok til at gi'e dem Kolik —
Hu ha! Rædsomme Tid,
Gudskeelov, man er født som hvid!

Solo.

Og skulde den Æsel medicinere,
Vi maatte først Medicinen probere,
Og skulde den Rad om Natten blunde,
Vi maatte agere Lænkehunde.
Staae og sige Vovvov —
Den Stilling var temmelig flau —
Siig mig, om De ikke fandt,
Han var en Slave-Skersant.

Chor.

Hu ha! Sikken en Ka'l,
Det har jo været en Kanibal!
Hu ha! Sikken en Tort —
Gudskeelov, at man ikke er sort!

Af "Jens i Picardiet".

Mel. Jeg seer et Lys i Østerland.

Ja var hun født paa Heden, hvor
Den travle Bisværm summer,
Hvor brune Lyng saa frodig groer
Og Vesterhavet brummer;
Hvor Storken staaer paa Bondens Tag, —
Ja saa var det en anden Sag,
Saa veed jeg, hvad jeg gjorde.

Men det er ei saa vel — thi kan
Jeg ei min Sorg fordølge,
At Fuglen fra det fjerne Land
Vil neppe hjem mig følge —
Dog hvorfor ei? — Ved Sommertid
Kom mange skjønne Fugle did —
Kanskee hun dog vil komme!

Af "En Oldgesell".

I.

Mel. Våran kommar.

Sidde her og sye og sømme,
Det er Løier, men man maa
Vugge sig i Fremtidsdrømme,
Rosenrøde, lyseblaae,

Kappes med den Fugl, der munter
Synger Viser ved vort Tag,
Det gjør Timer til Secunder,
Det gjør Aaret til en Dag.

Knoppen brister, Rosen blusser,
Bøgen folder ud sit Blad.
Kildevogne, Omnibusser
Lokker ud den halve Stad.
Lærkens Triller nu bebude,
I Naturen er der Fest.
Der er deiligt nok derude —
Men herhjemme er dog bedst!

II.

Mel. Risler alle Bølger.

Under Marmorbroen gled
Baaden nys med Strømmen ned.
Slottet speiler sin Portal
Dybt i Frederiksholms Kanal.
Uhret hist paa Nicolai
Vise vil i Natten Vei.
Nu har Blæsten
Lagt sig næsten;
Hist i Stalden vrindsker Hesten,
Høit paa Himlen Maanen staaer,
Aaren sagte Bølgen slaaer.
:|: Stille! Stille! Læg nu bi! :|:
Stille — nu slog Klokken ni.

III.

Mel. Frisk Mod, naar Djævlen gjør sig vred.

Kast ei paa de Soldater Vrag,
Der selv kan bygge deres Leire,
Der prale kan af mange Slag
Og li'saa mange Seire.
Er Kampen endt — Soldaten maa
Til Mønstring op paa Skandsen,
Og til Salut han heiser saa
Med Hurra Seirskrandsen!

Det Laug — det er et Regiment,
Til Exercits capabel;
Hans Kalk er Skytset, som bekjendt,
Muurskeen er hans Sabel,
Han frygter ikke Kampen hvas,
Om han er nok saa spinkel,
Thi Kjækhed er hans Waterpas
Og Retsind er hans Vinkel.

Ja røres Trommen til Allarm,
Soldaten sparer ingen Møie,
Da kan I stole paa hans Arm
Og paa hans sikkre Øie.
Paa Taget høit med Dristighed
Han stiger — Bjælken rysted' —
En Planke brast — han styrted' ned,
I Dødens Arme krystet.

Af "Han er gruelig gal".

Mel. af E. Horneman.

Der var om mig umaneerlig Rift
Og derfor blev jeg saa tidlig gift.
Jeg fik mig en Mand
Med Aand og Forstand,
Og Penge, det havde han —
Vi levede i Suus og Duus,
Vi gav Dinéer, førte Huus —
Og altid gik det magnifique,
Indtil i Stykker det gik —
Hver Uge holdt vi et Bal med Glands,
Thi passioneret jeg var for Dands —
Ja vi holdt Dands hvert Øieblik,
Saa sluttelig bag vi af Dandsen gik.

Min Mand blev lagt nu i sorten Jord,
Og derpaa jeg fik dette Postcontoir —
Skjøndt emancipeert,
Det var dog geneert;
Jeg følte mig isoleert.
Til Dandsen stadig stod min Hu,
For dengang var jeg slank endnu.
Paa Bal Mabille jeg gik hver Kveld,
Og det var netop mit Held.
En Aften i en Quadrille,
Der var det Himmelens Villie,
Jeg skulde finde en Romeo,
Der røvede Julies Hjertero.

I aner ikke, I Kvinder bly,
Den Fryd, at faae sig en Mand paany,
Uagtet det gaaer
Mod Vinteren, faaer
Man pludselig liflig Vaar —
Og Julie bli'er til en Ninon,
Der holder sig saa ung og fjong,
Saa foraarsfrisk og altid eens,
Og let hun bliver tilbeens —
Og hvis min Mand skulde falde fra,
Naa Herregud, det kan hænde — ja,
Saa vil jeg ikke mig hænge endda,
For der er nok flere, hvor han kom fra.

Sange af "Reisen til China".

Mel. af Offenbach.

I.

Du milde Morgenvind paa Vande!
O siig, hvor dvæler mit Hjertes Ven?
Drog Du ham bort til fjerne Strande,
O bring da ogsaa mig derhen!
Skal atter her forladt hun stande?
Svar, skal hun favne ham igjen?
Morgenvind,
Kjøl min Kind,
Trøst mit bange Sind!
Morgenvind,
Kjøl min Kind,
O trøst Du mit Sind!

Du hvide Seiler, lette Maage,
Ak, om jeg havde dit sikkre Blik,
Da saae jeg ham trods Havets Taage,
Og over Strand til ham jeg gik.
Jeg skulde over ham venligt vaage
Og dele tro den Lod, han fik.
Maager smaa,
Svar mig paa,
Hvor I sidst ham saae?
Maager smaa,
Svar mig paa,
Hvor I sidst ham saae?

Du stolte Gud med Piil og Bue!
Du, mod hvis Vælde længst jeg stred,
Du, som har tændt min Elskovs Lue,
Du, som har seet, hvad Hjertet led,
Ak, Eros, lad mig atter skue
Ham, som har al min Kjærlighed!
Venus Søn,
Hør iløn,
Hør min varme Bøn!
Venus Søn,
Hør iløn
O, hør Du min Bøn!

O tifold Fryd, mit Liv, min Lykke!
Saa favner jeg igjen min Skat,
Saa svinder Nattens mørke Skygge
For Solens lyse Straaler brat.

Ja tusindfold er nu min Lykke;
Paany jeg troede mig forladt.
Venus Søn,
Hør iløn osv.

II.

Mel. La Sorrentina.

Hvor den høie og dunkle Pinie,
Laaner Skygge til Bondens Vigne,
Hvor ved Golfen Orangelunden
Dufter lifligt i Aftenstunden,
Hvor ved Stranden Baaden gynger,
Hvor i Byen glade Klynger
Gaaer i Dandsen, mens de synger,
Synger høit Napolis Priis —
Aldrig, aldrig jeg forgjætter
Disse Dale, disse Sletter,
Disse maaneklare Nætter,
Napoli, dit Paradis.

Stille, stille! Hør Toner milde,
Maanens Straaler paa Bølgen spille.
Hør fra Kratret, hvor Bjerget snøfter,
See, hvor Røgen sig langsomt løfter —
Mellem Fjeldets dybe Slugter,
Mellem Hegn med gyldne Frugter
Malerisk sig Veien bugter,
Hist er Fiskerblusset tændt —

Aldrig, aldrig jeg forgjætter
Disse Dale, disse Sletter,
Disse maaneklare Nætter,
Aldrig glemmer jeg Sorrent.

Men blandt alle de rige Minder
Eet sig evigt til Hjertet binder,
See Fregatten paa Bølgen neied',
Frankrigs Banner fra Toppen vaied.
Der var Spil og Dands paa Dækket,
Der blev Fuglens Vinge stækket,
Blev min Sjæl af Drømmen vækket,
Der blev Eros' Fakkel tændt.
Aldrig, aldrig jeg forgjætter
Disse Dale, disse Sletter,
Disse maaneklare Nætter,
Aldrig glemmer jeg Sorrent!

III.

Mel. af Bassin.

Spørg hele Spaniens Rige,
Spørg Ungersvend og Pige,
Spørg hver Dreng, spørg hver Mand,
:|: Spørg i By og paa Land! :|:
Spørg mellem Bøndernes Hytter:
Hvem er den dristigste Rytter?
Hvem kan vel
Fra Fjeld til Fjeld,

Tilvogns, tilhest
Vel flyve bedst
I Galop?
Hop, hop!
:|: Det kan Léon,
Den flinke Postillon! :|:
Hvem er kvik,
Hvem har Schick
Og Façon
Som Léon — Tralalala —
Naar i de lyse Nætter
Klingende Castagnetter,
Maanen i Sølverglands,
De Smaapiger i Krands,
Sødt os lokke til Dands,
Hvem er det der dä, som seirer,
Hvem, som Triumferne feirer —
Hvem kan faae
De Piger smaa,
Hvert Pigebarn,
Udi sit Garn,
I Galop?
Hop, hop!
:|: Det kan Léon,
Den flinke Postillon. :|:
Hvem har Fjong
Og bon ton
Som Léon?
Ja Léon?

IV.

Mel. af Offenbach.

Kjærligheden er en Jacobsstige,
Der naaer fra Jord til Himlen blaa,
Den naaer til Lyksalighedens Rige;
:|: Men de, som fandt den, var' kun Faa. :|:
Held den, som finde
Kan en Kvinde,
Der freidig følger ham saa fro,
Saa øm og tro;
Han fandt forvist en Himmelbo.

Ja, Kjærlighed er en Sky, der gynger
Mod Saligheds-Øens skjønne Bred,
Hvor tusinde Fugle lifligt synger,
:|: Og Solen ret aldrig gaaer ned. :|:
Held den, som finde
Kan en Kvinde,
Der freidig følger ham saa fro,
Saa øm og tro;
Han fandt forvist en Himmelbo.

V.

Mel. af Offenbach.

Martial.

Jeg vil synge Jer en Vise,
Mens vi gynge paa Bølgen blaa;
Sømandslivet vil jeg prise;
Det er knobens, pas bare paa!

Citroner hentede vi ikke,
Men Malaga, den søde Saft,
Citronerne dem lod vi ligge,
Men Vinen tømte vi paa Kraft.

Chor.

Naa Kammerater, ja det kan nok hænd's,
Da vi kom hjem, var hele Lasten læns.
Rhederne mukked,
Ja, for vi havde drukket,
Drukket al Profitten op imens.
Jeg siger :|: Dsing dsingaling dsing dsing. :|:
Rhederne mukked,
Ja, for vi havde drukket
Drukket al Profitten op imens.

Af Cigarer man svært bedaares;
Paa Cuba røg vi Profitten op —
For der var slet ingen Stincadores,
Og endnu mindre en Radekop.
Til Cuba var vi ellers kommen,
At hente Rom og Sukker nok;
Men da vi naaede hjem, var Rommen
Og alt vor Sukker bleven Grog.

Chor.

Naa, Kammerater, naa var Lasten læns.
Vi vare fulde — ja, det kan nok hænd's;
Vi havde drukket,
Ja, og vi havde stukket,
Stukket lumsk paa Varene imens.
Jeg siger :|: Dsing osv.

Da vi atter skulde lade,
Stod vi mod Madeira hen.
Druen der havde taget Skade —
Det var Skade — aa ja saamæn —
Da Vinen der var bleven syrlig,
Men hver en Glut saa sød, vi saae,
Saa trøstede vi os natyrlig
Med de Pigebørn smaa.

Chor.

Naa Kammerater, ja det kan nok hænd's;
Da vi kom ud ombord, var Lommen læns.
Vi havde sukket,
Ja, og de havde plukket,
Plukket vore Lommer læns imens.
Jeg siger :|: Dsing Dsingaling dsing dsing. :|:
Vi havde sukket,
Ja, og de havde plukket,
Plukket vore Lommer læns imens.

BLANDINGER.

Øresund.

Deilige Sund, med den blaanende Bølge,
Og med den skovsmykte sjællandske Kyst;
Lokkende Længsel, ja Dig vil jeg følge
Hvile ved Vovernes svulmende Bryst.
Dampbaaden seiler jo netop afsted.
Nu mine Venner, skal vi dampe med!
See, hvor det vinker, det lysblaa Azur!
Kom da, Du Sangfugl, og følg din Natur,
Flyv af dit Buur!

Neiende, feiende henover Voven
Flyve vi Snekker og Vogne forbi;
Gyngende, syngende kom vi til Skoven;
Fuglene juble saa muntre som vi —
Hør, hvor de synge fra Green og fra Blad!
Hjertet maa synge, naar Hjertet er glad.
Seile vi hjemad i Aftenens Stund,
Hilses Du atter med jublende Mund,
Deilige Sund!

I Mai.

Vaarsolen smiled', Lærken slog;
Høit den mod Sky sig svang.
Ud fra den støvede By vi jog,
Ud i den grønne Vang.
Mellem Bøgene Kukkeren kukked',
Og ved Søen, hvor Svanen sig vugged',
Anemor og Violer jeg plukked';
Jeg var salig beruset og sang:
Tralalalala!

Nede fra Landsby-Kirken hist
Klokken i Taarnet klang;
Kviddrende Smaafugle sad paa Kvist,
Raadyr i Krattet sprang;
Og derhenne, hvor Roserne vilde
Hælded ud over rislende Kilde,
Slutted' Droslens melodiske Trille
Med et Chor af Studenter, der sang.

Lifligt der er bag grønne Træer,
Svalt under Bøgens Hang;
Men skal jeg vanke ene der,
Bliver mig Tiden lang —
Ja jeg savner — I kan det vel gjætte —
Ak jeg savner min søde Anette —
See der kommer den Lille og Lette;
Og hun møder sin Ven med en Sang.
Tralalalala!

I Høsten.

Marken er meiet og Høet er høstet,
Kornet staaer i Laderne og Høet staaer i Hæs.
See Frugten er plukket og Træet er rystet,
Og nu gaaer det hjemad med det allersidste Læs.
Riv saa Marken let!
Riv den ei for tæt!
Fuglen og den Fattige skal ogsaa være mæt.

Rapsen er ude og den skal vi skære;
Rapper Jer med Rapsen — lad det bare gaae lidt rask!
Og binder saa Krandse til Høstgudens Ære,
Hei, min Kammerat! Nu kommer Humlen! sa'e Peer Brask;
Flet en Kornkrands!
Hurra! Her tillands
Helligholdes Høsten med et Gilde og en Dands.

Loen er Balsal, vor Smed Musikanter.
Karle, hvorfor staaer I der om Varene i Flok?
Nei skynd Dig og dands! — Lad mig see, Du galant er —
Har vi ikke nysselige Pigebørn nok?
Henved to tilmands,
Hurra! Her tillands
Helligholdes Høsten med et Gilde og en Dands.

I Dalen.

Mel. Kommer inte Mollberg.

Ned gjennem Engens brogede Flor
Krystalklar en Bæk lig et Sølvbaand sig snoer;
Lidt fjernere den lille venlige By
Bag Klippen er krøbet i Ly;
Krandset rundt af Viinhaver ligger den der,
Og sorgløs den seer ikke, Faren er nær —
Paa Fjeldet hviler trodsig og tung en Lavin;
Den truer med Død og Ruin;
See den hurtige Vandringsmand standser sin Gang;
Det er Klokken i Taarnet til Ave der klang,
Og derovre paa Bjerget — der samler en Sky
Sig Kræfter til Vandring paany.

Skovsang.

Fransk Melodi.

Om lidt gaaer Solen ned,
Og saa veed Du Besked,
Paa Banegaarden vi
Skal møde Klokken ni.
Den lilla Hat skal paa,
Og ud til Gyldenlund skal det gaae;
I Lundens Blomsterflor
Der vil vi dække Bord.

Ja lad os til Skoven drage,
Byen er tung og trang,
Natten er lys og lang,
Korte er Vaarens Dage,
Lysteligt kukker Gjøgen,
Stillidsen fløiter der,
Luften er varm, og Bøgen
Den tier med hvad den seer.

Hør Kirkeklokken klang
Henover tause Vang.
Nu damper det fra Eng,
Og Bonden gaaer i Seng.
Men vi, vi flyve ud,
Og see, den lille vingede Gud
Steg ind som vor Patron
Ved Hellerup Station.
Ja lad os til Skoven drage,
o. s. v. o. s. v.

Derinde er en Plet,
Hvor Løvet skygger tæt,
Hvor Linden dufter sødt,
Og Græsset er saa blødt.
Der brede vi vor Dug.
Der kysser jeg paa Kinden i Smug
Min unge Sommerbrud,
Der seer saa yndig ud.
Ja lad os til Skoven drage,
o. s. v. o. s. v.

See hist i Maaneglands
Man svinger sig i Dands,
Hvad om vi med os svang?
„Aa ja!“ — blot ei Cancan,
For jeg er national
Og ikke „national-liberal“ —
Men Toget farer frem,
Saa maae vi atter hjem.
Ak — saa maae vi jo tilbage,
Byen er tung og trang,
Natten er lys og lang,
Korte er Vaarens Dage,
Lysteligt kukker Gjøgen,
Stillidsen fløiter der,
Luften er varm, og Bøgen
Den tier med hvad den seer.

Paa Dampskibet.

Natten breder sine Vinger,
Stjerner mylre paa Himmelen frem,
Kirkens Aftenklokke klinger,
Fuglene tie og Folk kjøre hjem.
Lad dem kjøre hvem der ville,
Dampskibet venter, med det vil vi gaae!
Vi vil seile paa det stille,
Deilige Øresunds natdunkle Blaa.

Skibet kruser Sundets Vover,
Lyset fra Landstedet glimter bag Træer;
Ikkun Fiskerleiet sover,
Hviler sig ud til den tidlige Færd,
Lad dem sove hvem der ville!
Synge vi ville og synge vi maae,
Mens vi seile paa det stille,
Deilige Øresunds natdunkle Blaa.

Fader jeg maa have Penge.

Mel. af R. Bay.

Paa Herregaarden er nu saa tyst —
Før var der Støi, der var Liv og Lyst,
Munterhed tidlig og silde.
Men Sønnen drog over til Kjøbenhavn —
Fader og Søster i Hjemmets Favn
Længtes — og Alt blev saa stille.

Og som han savnes, han savner dem,
Ofte dog skriver han til sit Hjem;
Søsteren han det jo lov'te —
Men Byens bevægede muntre Liv
Snart blev ham en kostelig Tidsfordriv —
Og saa skriver han mindre ofte.

Det nytted' ikke de skrev og skrev.
Endelig bringer dog Posten det Brev,
Som Faderen vented' saa længe —
Den gamle Skriver ham læser koldt
De fyndige Ord, som det indeholdt:
„Fader, jeg maa have Penge.“

„See her min Datter! Din Broder be'er
Om Penge — han faaer ei en Skilling meer,
Hvor meget han end kan trænge;
Det Svar vil jeg sende ham kort og godt!"
— „Men kjære Fader! der staaer jo blot:
Fader! jeg maa have Penge."

Den Gamle studser — „O Datter kjær!
Ja skriver han, som Du mig læser der,
Da maa han visselig trænge —
Da maa jeg ham hjælpe i hvor det gaaer,
Da var det grusomt at være haard,
Derfor — han maa have Penge."

Tivolivise.

Mel. Vor gamle Caro holdt en Støi.

See det er nu en afgjort Sag,
Jeg sværmer for Tivaali —
Ja Nogle har en proper Smag,
Men Andre har en daarlig.
Ja naar jeg blot kan komme der,
Ad Dyrehaven og Fre'sber
Jeg blæser, jeg blæser:
:|: Tivoli Tivoli Tivolalalala. :|:

Thi der er Vand fra Kirsten Piil,
For Syge og for Matte,
Det bliver kjørt halvanden Miil —
Og der er Abekatte;

Her spiller Lumbye — han er rar,
Og første Jægercorps — Passiar!
Det blæser, det blæser:
:|: Tivoli Tivoli Tivolalalala. :|:

See Beduinen — aldrig her
Du Mage saae til hans Spring.
Hist regner det, skjøndt Tørreveir —
Det kommer fra et Vandspring:
Det Regnestykke, mener jeg,
Gaaer lige op, naar bare ei
Det blæser, det blæser,
:|: For saa, for saa, for saa gaaer det skjævt. :|:

Hver Tanke kan man faae paa Tryk,
Og man kan blive veiet;
Og om man saa er nok saa tyk,
Det koster ligemeget.
Man gynger i en Muslingskal;
Og seile kan man og, ifald
Det blæser, det blæser,
:|: For ellers, for ellers, for ellers kan man roe. :|:

Den lille Garde vigtig gaaer
I rød Mondur og straaler.
En Sanger sine Triller slaaer,
Det er nok en Tyroler.
Og Lamper lyse paa din Vei,
De brænde klart, naar bare ei,
Det blæser, det blæser,
:|: For saa, for saa, for saa gaae de ud. :|:

Ja de gaae ud og vi gaae ud —
Thi Knald-Raketten springer,
Nys dundrede det sidste Skud,
Og tredie Gang det ringer.
Afsted, afsted! Derude hør
Jeg heldigviis en Conducteur,
Som blæser, som blæser:
:|: Tivoli Tivoli Tivolalalala. :|:

Stokken.

Mel. af N. P. Hillebrandt.

Manne op i Fart!
Arbeidsklokken lyder klart,
Manne er I tjent
Med at faae Absent?
Fatter med sin Saug
Stikker af i Luntetrav,
Mutter kom galant
Med hans Proviant.
:|: Først maa Mandskabet skaffe
Førend det løbe kan omkaps;
Somme fik sig lidt Kaffe,
Og Somme sig fik en Snaps. :|:

Nu ta'er Alle fat,
Og vort Arbeid gaaer saa glat;
Her vi samle Ros,
Den skal varme os.

En bli'er gjennemblæst,
Staaer og fryser som et Bæst,
En i Smedien han
Staaer og sveder Tran.
:|: Her staaer Skibet paa Stabel —
Længes svært at komme afsted
Ud at vaske sin Snabel —
Og det gjør vi andre med. :|:

Saadan veed I nok
Muntrer sig den faste Stok,
Ja med Slid og Slæb
Under Holmens Chef.
Ugen gaaer med Sjou,
Søndag ei paa samme Boug.
Lyder Klokken end
Lystrer Ingen den.
:|: Somme sidde og lirke
Hjemme med et og andet Smaat —
Somme drage til Kirke,
Og det er da nok saa godt. :|:

Med vor Hjertenskjær
Gaae vi saa til Fredriksber',
Der kan nok det hænd's
Bliver Pungen læns.
Derfor næste Gang
Gaae vi under lystig Sang
Ud og leve frit,
Paa Kalkbrænderi't.

:|: Ingen der bliver prellet —
Smørrebrød har vi med i Papir,
Og paa Østerefælled,
Der ender hun med en Sviir. :|:

Mølleren.

Mel. O Ægtestand, o kjære Ægtestand, Faldera.

Behag at træde nærmere! Hurra!
Her er Sold!
Og lytter saa til Møllersvenden fra
Vestervold.
Med Hatten ei jeg melder
Mit Goddag — Faldera —
Og Møllen ta'er ei heller
Hatten a', Faldera!

Min Mølle den er god, det gamle Skrog
Er min Ven,
Den dreier sig med Vinden, den er klog,
Det er den.
Knap Vinden vender, inden
Den saa sandt — Faldera —
Bemærker: Blæser Vinden
Fra den Kant? Faldera!

De andre Møller brænde bedst de staae,
Det veed Gud!
Og Assurancecompagniet maa
Punge ud!

De faaer en Beet i Krøllen
Nok saa glat, Faldera,
Men vi har Lys paa Møllen
Dag og Nat, Faldera!

Jeg meler nu min Kage immervæk;
— Det har Art. —
For jeg vil ha'e i Pose og i Sæk;
Det er klart.
Jeg som Correggio taler,
For jeg fandt, Faldera,
At „ogsaa jeg er Maler",
Ikke sandt? Faldera!

Vi boe saa fornemt paa den grønne Vold,
Ved dens Skrænt,
Der holde vi en Skildvagt og en Told-
Assistent;
Og vil vi, kan vi slaae os
Ret til Ro, Faldera,
For de skal passe paa os
Begge to, Faldera!

Og efter Klokken Ni paa Volden tør
Man ei gaae,
Kun Møllen gaaer — den er ei gal og spør'
Om den maa.
Den driver om med Vinger
Som et Lyn, Faldera,
Og see — mit Værk det bringer
Mig jo Gryn — Faldera!

Rullen gaae.

Jeg synes den Rulle gaaer saa trang,
:|: Rullen gaae :|:
Saa lad os nu faae en lystig Sang!
:|: Rullen gaae :|:
Syng engang! Jeg syntes saa kjønt om
Visen Du sang forleden om Brøndum.
:|: Rullen gaae :|:
Saa skal Du see hvor Rullen gaaer.

Og kjender Du Brøndums Dampbrænderi
:|: Rullen gaae :|:
Der kan jeg slet inte komme forbi,
:|: Rullen gaae :|:
Ja kjender Du hans Aqvavit den fine,
Saa kjender Du ikke til Mavepine;
:|: Rullen gaae :|:
Saa skal Du see hvor Rullen gaaer.

Min Kone sender mig tidt med en Spand,
:|: Rullen gaae :|:
At hente hos Brøndum det varme Vand;
:|: Rullen gaae :|:
Spanden bli'er fuld — men blev jeg det Samme,
Saa fik jeg nok Prygl af min Madamme;
:|: Rullen gaae :|:
Saa skal Du see hvor Rullen gaaer.

„Nei, syng mig heller de gamle Ord —
:|: Rullen gaae :|:
De kradser bedre som jeg troer —“
:|: Rullen gaae :|:
„Ja! men see denne Sang er trykket,
Og den er ei heller saa pukkelrygget“ —
:|: Rullen gaae :|:
Saa skal Du see hvor Rullen gaaer.

„Armeen ligger derovre paa Als
:|: Rullen gaae :|:
Og Du staaer her i en Kjælderhals“.
:|: Rullen gaae :|:
„Jeg staaer ei længer i Rullen, Rikke!
For stod jeg deri — saa kunde jo ikke
:|: Rullen gaae :|:
Saa kunde ikke Rullen gaae.

Hiv op! — Nu synge vi alle Mand:
:|: Rullen gaae :|:
Rask over Stok og Stene kan
:|: Rullen gaae :|:
Vi raabe Hurra med vældigt Bulder,
For Land- og for Sø- og for Kjælder-Ruller!
:|: Rullen gaae :|:
Saa skal Du see hvor Rullen gaaer.

Pjaltenborgs Brand.

Julia, Julia,
Julia, Julia Hopsasa!
Julia, Julia,
Søde Julia!

Den Vægter standser i sit Vers,
Brand han brøler og gjør Commers,
Det klemter støt i Taarnets Top,
Sprøiterne kommer i fuld Galop.
Julia Julia o. s. v.

„Hei Vægter! Hvor skal Slaget staae?"
„Oppe paa Hjørnet af Aabenraa" —
„Ih Gud bevares, skal den Sorg
Ramme det prægtige Pjaltenborg!
Julia Julia o. s. v.

I Borgen boede der en Flok
Lazarusser — det veed jeg nok —
Men fine Folk man ogsaa fandt,
Jøsses der boede en Løitenant.
Julia Julia o. s. v.

Og hvem der nu i Sengen laa,
Naaede knap at faae Buxer paa,
Men hvem der stod og sov — Hurra!
Frelste sit Liv og sit Tøi endda.
Julia Julia o. s. v.

Og der kom En og der kom To,
En paa bare Been, En paa Sko,
En kom med Hat — og den var graa —
Og saa havde han Sokker paa.
Julia Julia o. s. v.

En drukken Mand de slæbte ned,
Mens til Værten han raabte vred:
„Fiir Skilling gav jeg Dig, min Ven,
Maa jeg saa be'e om de to igjen!"
Julia Julia o. s. v.

Hvormange Men'sker der er brændt,
Er mig endnu ikke ret bekjendt —
Og hvem det er, man kan ei see,
Thi man finder kun Maverne.
Julia Julia o. s. v.

En chemisk Svovlstik, blev der sagt,
Har vor Pjaltenborg ødelagt —
Hvad er al Verdens Glands og Skin
Alt mod en usselig Fyrrepind?
Julia Julia o. s. v.

Hertugen af Choiseul Praslin.

Har I læst den Berlingske Avis —
Eller har I hørt 'et,
At en fornem Hertug i Paris,
Har sin Kone mørdet?

Hun var lige gaaet i sin Seng,
Drømte om sin Manne, —
Han hed Hertug Choiseul Praslin,
Hun hed li'esaadanne.
Mens hun sov, og tænkte Pokker
Ei paa Sjov, da kom den Klokker
Listendes paa Hosesokker
Ind i hendes Kammer.
Tralala lalalala tralala o. s. v.

Hvad han gjorde veed man ikke ret;
Men fortørnet blev hun,
Skreg Gevalt og raabte: „Hvad er det?"
Og i Klokken rev hun.
Ind kom Kammerpigen trippendes galant,
Spurgte: „Hvad behaver?"
Men ved nøiere Eftersyn hun fandt
Fruen reent Cadaver.
Hertugen den Tyverad
Vadskede sig i et Fad,
Aad en Ret forgiftig Mad,
Brændte saa sin Slobrok.
Tralala o. s. v.

Saadan gik det ein-zwei-drei;
Men foruden Venten
Benede en Liberi-Lakei
Efter Assistenten.
Da han kom, var Klokken næsten tolv;
Hertugen var mussig;
Sagde, han var kommen fra et Sold
Hos Mamsel Delussi.

Siig. fortjente slig en fiin
Hertug-Rad ei rædsom Kliin.
Naar han kunde gjøre sin
Kone saa bedrøvet?
Tralala o. s. v.

Slaget ved Ringsted.

Mel. Paa Livets Bane. (Tyroler-Ferdinand).

Jeg spændte for mine røde Fuxer.
Jeg aad min Davre i aarle Gry,
Saa trak jeg paa mig de nye Buxer
Og kjørte derpaa til Ringsted By.
Huldudidululu o. s. v.

Der skulde vælges — see det var Skylden —
Og derfor mødte vi Menigmænd,
Der mødte Hansen, der mødte Müllen,
Han er krabat, — han er Bondeven!
Huldu o. s. v.

Alberti loved' os Fæstegaarden
Til Eiendom, naar vi lystred han,
See derfor stemte vi paa Majoren,
For Major Müllen det var vores Mand.
Huldu o. s. v.

Han brugte Munden, han talte net om
Alt hvad os Bønder der laa paa Sind,
Ja Møllen gik, jeg veed inte ret om
Det var med Vand eller det var med Vind.
Huldu o. s. v.

Da Møllen standsed', saa gik vi sammen
Til Banegaarden at holde der
En lille luun Basseralle — ja men
Det skulde hellere vi ha'e ladt vær'.
Huldu o. s. v.

Naar man skal vælge, skal man ei solde,
Men skal man solde, saa mener jeg
Med Politik skal man Kaien holde;
Men saadan tænkte nu de Andre ei.
Huldu o. s. v.

Nei de holdt Taler, men som de skraaler,
Og Candidaten vil sige Tak,
Der blev Bataille, og for de Skaaler
De skulde drikke, de Skaller drak.
Huldu o. s. v.

Ja En af Vores i Bagen fik a'
En gammel Skomagersyl et Stik,
Albertis Hat blev spoler't og det ka'
Nok være Møllen nogle Vinger fik.
Huldu o. s. v.

Den Gru og Jammer jeg glemmer ikke;
Lad til Exempel det tjene os!
Naar man skal drikke, saa skal man drikke,
Og man skal ikke komme op at slaaes.
Huldu o. s. v.

Sang i Arbeiderforeningen af 1860.

Og det var i Aaret 1860,
Da Rimestad talte saa vældigt —
For Stemme det har han, den Ting er da vis,
Organet er overmaade heldigt —
Hans Tale gav Echo, den trængte saavist
Til Værksted, Fabrik og fra Kjælder til Kvist.
Talen lød: „Kom hid
Hver Borger, der har Tid.
Venner kom og lad
Os trofast hjælpes ad
At bygge en sømmelig Leir i vor Stad
For Arbeidets flinke Soldater.

Soldaterne flokked sig flux paa hans Ord
Og byggede Leiren derefter.
De følte tilfulde, at Seiren beroer
Ei blot paa de fysiske Kræfter,
De følte, skal Fjenden med Held bydes Trods.
Saa hører der Kundskaber med til at slaaes:
Lidt Geografi
Og lidt Astronomi
Lidt Mathematik,
En Smule Mechanik,
Lidt Engelsk og Dansk, samt lidt Tydsk og Fysik
Og saa et Humør, der er muntert.

See, lidt har vi lært — men Rekruter vi er
Og haaber at lære meget mere.
Derfor var det ikke afveien, om her
Vi takked' de brave Officerer,
Hver Mand, hvis Talent gjør Seiren os let,
Der trofast os hjalp og aldrig blev træt.
Men da vort Humør
Tillige pleies bør,
Er det, vi engang
Imellem føler Trang
At samles i Leiren og faae os en Sang
Og lidt, der kan muntre til Kampen.

I det gode Sindelag.

Jeg synger gjerne vort Samfunds Priis,
Jeg synger gjerne om „Sindelaget",
Det veed Directionen uheldigviis,
Og derfor har den i Nakken mig taget,
Og sagt: „Vil De være
Saa artig, min kjære
:|: Hr. Visemager, at fabrikere :|:
:|: En lille Sang"! :|:

Og spørges, hvorfor jeg saa gjerne sang,
Og hvi mit Bryst for det Selskab mon banke;
Saa er det fordi, at saa mangen Gang
Dets Vennekreds har begeistret min Tanke;

Kom jeg fra det vandede
Prosaliv, sandede
:|: Jeg her, det var, som mit Fartøi landede, :|:
:|: Her paa Parnas! :|:

Her fandt jeg et Udvalg af alle dem,
Mit Fødeland for de Bedste erkjender,
Her fandt jeg et Snillets og Viddets Hjem,
Her fandt jeg kjære og trofaste Venner.
At Intet maa skille
Den ædle, men lille
:|: Fortrinlige Phalanx — ei sandt, det ville :|:
:|: Vi drikke paa! :|:

Den Femtenaarige.

Mel. af H. C. Lumbye.

Atter vor Juul
Fra sit Vinterskjul
Traadte frem
Og gjæsted' mit Hjem
Med det skjønne Veir,
Med de grønne Træer,
Med Confect og Knas,
Og med prægtigt Stads.
Julefest blid
Midt i Vintertid.

Du vor Trøst,
Vort Haab og vor Lyst!
Jeg har nydt Dig ret
Med gemytlig let
Og med godt Humeur
Som før.
Hele Jule-Ugen gik
Under Dands og med Musik.
Paa hver Herregaard
Var der Bal iaar,
Ja og hvert et Sted
Var jeg med!
:|: Farvel! :|:
Du kjære gamle Ven!
:|: Farvel! :|:
Naar træffes vi igjen?
:|: Der gaaer :|:
Jeg tydeligt det seer,
:|: Et Aar :|:
Men heller ikke meer!

Men see kun til,
Efter Nytaar vil
Kjøbenhavn
Erstatte mit Savn;
Jeg fik Brev igaar,
Tante skrev mig: „Naar
Det fornøier Dig
At besøge mig,
Ventes Du her,
Min Niece kjær,

Nytaarsaften skal
Vi ha'e Bal.
Begge Fætterne
Søcadetterne
Spurgte nys mig om
Du kom;
Jeg dem trøstigt svarte: Ja!
Og saa bad Emil mig da,
Om at sikkre sig
Første Vals med Dig,
Og jeg veed Du ei
Siger Nei."
:|: Afsted! :|:
Snart flyver jeg derind
:|: Ja med :|:
Forventning i mit Sind.
:|: Og see! :|:
Der kommer jeg paa Bal
:|: Maaskee :|:
Paa Kunstner-Carneval.

Ved Søetatens Maskerade.

Gammel Melodi.

Jeg priser ei Stormænd! Jovist gjør jeg saa —
De rigtige Store at sige —
De Mænd, som ved Aand og ved Snille forstaae
:|: Med Lykke et Folk at berige. :|:

Jeg priser ei Smaafolk, naar ikke de har
Lidt Sands for det Store og Gode.
Men stundom det hændte, at Smaafolk de var
:|: Just ikke saa smaa, som man troede. :|:

Jeg priser ei Hvitfeldt og Tordenskjold blot,
Der kjæk om mit Fædreland værner,
Men Fredsværket huer mig lige saa godt
:|: Jeg priser en Sølling, en Gerner. :|:

Jeg synger om Ham, der har Nyboder bygt,
Jeg synger om dem, der vil tænke
Alvorligt at reise med Kraft og med Kløgt
:|: Et Hjem for den fattige Enke! :|:

Jeg kalder de Folk med for Stormænd, som til
Det Kjærlighedsværk har brudt Banen.
See derfor et Hurra jeg foreslaae vil
:|: For Den, som først fattede Planen! :|:

En Kanetour.

Du har saa ofte sagt mig,
Du elsked' Skoven klædt i Snee,
Det Ønske har jeg lagt mig
Paa Hjertet, skal Du see!
Hør Klokkespillet klinger, hør!
Alt holder Kanen for din Dør,
Er splinterny og himmelblaa
Med gyldne Stjerner paa.

Og Hesten staaer og damper
Med Schweifer nok saa pyntelig,
Den utaalmodig stamper,
Den venter jo paa Dig,
Stig ind! Saa spænder jeg i Hast
Bjørneskindstæppet om Dig fast,
Og frygt kun ei! Cousine husk,
Jeg er en sikker Kudsk.

See Veien, hvor forandret
Fra sidste Aar! Jeg mindes just
Fra Skoven hjem vi vandred'
En Aften i August;
Saa grøn var Engen, Marken guul,
Stillidsen sang i Lindens Skjul,
Jeg havde det med Hede slemt —
Det har Du vist ei glemt.

Men bort med Fortids Minder,
Naar Nutid er saa lys og smuk,
Oprigtig talt jeg finder
Dem neppe værdt et Suk —
Paa Grøften langs med Veien staaer
Busken med tykt og pudret Haar,
Med tusind Diamanters Pragt
Er hver en Green belagt.

I Solen Bøgen blinker —
Her staaer en Dyreflok saa kry,
Men seer Du hisset vinker
Det muntre Bellevue.

Der venter os et Compagni,
Folk der vil more sig som vi,
En god Diner, en Dands i Nat
Er alt bestilt, min Skat!

En Tour til Kullen.

Til Helsingborg.

Laia kom, tag Shawlet paa!
Skynd Dig, nu skal Hamlet gaae;
Kort er Tiden, Veien lang —
Hør det ringer tredie Gang!
Bravo, bravo! Vi kom med,
Dampe alt saa frisk afsted
Ud af Bommen, ud i Sundet —
Fryd og Frihed har vi fundet;
Kaste overbord hver Sorg —
Vi skal ned til Helsingborg!

See Charlottenlund — og der
Ligger mellem grønne Træer
Bernstorff saa blaa og hvid,
Minde om en gylden Tid!
Gylden Tid for Folk og Land,
Minde om en Hædersmand!
End det gjemmer i sin Skygge
Danmarks Fremtid, Haab og Lykke;
Minde gjør vor unge Prinds
Dygtig djærv og dansk tilsinds!

Nu min Hamlet flyv kun kjæk —
See der ligger Torrebæk —
Men hvi standser Du din Fart?
Ak Din Kval jeg fatter klart.
Hist om Pynten nordenfra
Kommer Din Ophelia;
Skilles, mødes, aldrig finde
Hvile hos sin Elskerinde,
Det er haardt! — Din Sorg, din Kamp
Gav sig Luft i kulsort Damp!

Som et Billed af vor Tid
Sverig der sig nærmer hid
Sjælland aabner det sin Favn —
Nu gik Skibet ind i Havn.
Rask i Land! — Og saa en Stund
Dvæle i den stille Lund,
Hist ved Strand i svale Mørkning
Faae en lille Hjertestyrkning —
Saa til Kullen — hvad min Skat?
Næste Dag — men nu Godnat!

En Morgen paa Kullen.

End dvæler Solen — Men i Øst
En Purpurstribe den bebuder.
Følg med tilfjelds — hvis Du har Lyst,
Og Du skal see et Syn for Guder!

Den klamme Dug Du ændse ei!
Og Tjørnekrattet Trods Du byde!
Ja følg mig kjæk den steile Vei!
Du vil det ei fortryde.

Der risler frem et Kildevæld
Imellem lyngbegrote Banker,
Der stander brat det brune Fjeld,
Chateert med grønne Brombærranker,
Der bølger hen en Luftning lind,
Nu stiger Solens gyldne Kugle.
Til Andagt bøier sig vort Sind,
Høit juble Himlens Fugle.

I Dalen hist mod Klippens Kant
En Hytte læner sig fortrolig,
Forgangen var jeg der og fandt
Et Fredens Hjem, en Lykkens Bolig —
Jeg spørger Dig — „Hvad om vi To
Paa denne Plet et Hjem os bygge?“
Du svarer: „Der, hvor Du vil boe,
Der blomstrer med min Lykke!“

Besøget i Tivoli.

Romancecyclus.

I Lysthuset.

Derhenne, hvor den blaa Serin
Har drysset sine Duun
Og hvor den duftende Jasmin
Har hvælvet et Paulun,
Hvor Løvet dunkle Skygger slaaer,
En lille Bænk derinde staaer,
Ved den har Eros fæstet Bo
Og der er Plads til To.

Din Søster og din Moder gik
Ret nu til Lumbye hen,
De vilde høre hans Musik,
De sværme nu for den.
Jeg har et bedre Sværmeri,
Det er din Stemmes Melodi,
Den er det Yndigste jeg veed;
Saa kom og sæt Dig ned!

Den Stemme blev en liflig Stund
Min Lykkes Vuggesang,
Det er min Trøst, den skal i Blund
Mig nynne sidste Gang.
Men end er Livet lyst og smukt,
End vinker Glædens gyldne Frugt,
Saa kom og pluk den i dens Glands,
Kom lad os faae en Dands!

I Concertsalen.

Men er da Verden reent forkeert,
De dandser jo i Salen!
De blev med Eet elektriseert
Af Napoli-Finalen.
Det vidste jeg, naar Lumbye fik
Engang dem ret i Stemning,
I Dandsens Hvirvel Strømmen gik,
Tiltrods for hver en Dæmning.

Alt Amor staaer med Buen spændt
Og Ondt har han isinde.
Men hvad er det — en svensk Student
Fløi bort med min Veninde!
Den Sympathi for Svensken blot
Er taalt i Politiken,
Men ikke her — Naa det var godt,
Nu standse de Musiken.

Paa Stadsgraven.

Ved grønne Bredder vugger sig paa Bølge
Gondolen lampesmykket, hvid og rød.
Vil Du som jeg — vor Kjærlighed skal dølge
Sig for profane Blikke i dens Skjød.
Vi gaaer ombord, fra Kysten Sangen klinger,
Der blinke tusind Blus fra Busk og Krat,
Høit over os en Florabombe springer
Og straaler prægtigt i den dunkle Nat.

Som her vi krydse frem imellem Sivet
Og Du min Elskte sidder trygt i Stavn,
Saa skal engang vi krydse gjennem Livet,
Og fri og frelst jeg føre Dig i Havn.
Med mandigt Mod jeg skal din Snekke styre,
Og trodse Stormen, mens vi er tilsøs.
Som Styrmand vil hos Dig jeg tage Hyre.
Giv mig som Forskud nu det første Kys!

Dukkeballet.

Kl. 6.

(Vals.)

Kom Dukke, Du Smaa,
Flink Skoene paa,
Rask til Dands, til Dands afsted!

Den Blomst klæ'er Dig saa godt.
Ja nu skal Du blot
Høre hvem der kommer med.

Fra Eegholms komme Flere,
Og de roses for bon-ton,
Og Pipers kan polkere,
Men især er de fjong
Fra Primon.

Der Damer er et heelt Dusin,
En Samling saa fiin
Af fransk Porcellain,
Af Træ og Lærred, Skind og Pap,
Som Alle vil dandse omkap.

Hvad nu lille Nar,
Balfeber Du har!
Fat Dig, vær blot ei perplex!
Og lad bare mig see
Du pænt kan Dig tee!
Skynd Dig — Klokken slog nu Sex!

Kl. 7.

(Polka.)

I Tyl og Mousselin;
I Silkekjole fiin
Nu svinge sig de Dukkebørn saa glade hver med Sin.
Skjøndt Alt er elegant,
Der vanker Puf iblandt,
Kun Guttapercha-Dukkerne en Morskab deri fandt.

Men Lises Dukke er af Pap,
Hun ei saa godt fra Dandsen slap,
For Næsetippen fik et Knæk,
Og saa var hun jo væk.

Og hendes Herre sukkede
Undskyldte sig og bukkede —
Men Damerne de mukkede
Og hvisked': Klodsmajor!

See det var ikke saa rart,
Det var jo klart,
Men hun forvinder det vel snart!
Ja, Verden man seer, —
Saadanne Stød os gier.

Nu bliver der polkeert,
Og stadig inclineert,
De Fleste fandt, at Dandsen var uhyre animeert.
Om Dukker, der var gift',
Der var særdeles Rift;
Kun Lededukkerne de fandt, at Ballet var lidt stivt.

Kl. 8.

(Mazurka-Polka.)

Bassen, der brummede
Brat nu forstummede,
Glassene skummede,
Og Maden kom paa Bord.
Og Cavaleren fornøiet foer
Hen til det Blomsterflor,
Hen til den Smukke,
Der vil laane Øre til hans Sukke.

Mens man fryder
Sig og nyder,
Skaaret Smørrebrød,
Krandsekage sød,
Rikkes Otto staaer fra Bordet,
Rømmer sig og be'er om Ordet;

Han talte flink og med Forstand,
Han ender nok som Rigsdagsmand.
Man frygter bare for, at han
Skal blive Nikkedukke!

Kl. 9.

(Galop.)

Rask Galoppen klinger — ja og splinterny er den,
Den er componert af Lumbye, Lumbye er vor Ven,
Han har kaldt den Dukkeballet, det er meget smukt,
Den componeret er til os, og den har Liv og Flugt.

Milles franske Dukke kaster Øine
Til Augustas nydelige Sœcadet —
Ak de Pariserbørn er saa forfløine,
Nei, vi teer os anderledes net.

Skænd ei paa den Franske, hun er sød med samt sit Blik,
Kan ei gjøre for det — det er bare Mechanik,
Ingen Skumlerier, maa vi be'e at være fri,
Nei vi vil kun ha'e Munterhed, Humeur og Harmoni.

Men hvad slog Klokken? Den slog Ni,
Saa er vort Dukkebal forbi.
God rolig Nat! min lille Skat,
Godnat! Glem bare ikke Shavl og Hat!
Godnat, Godnat, Godnat!

Børnebalvise.

Mel. Dengang jeg drog afsted.

:|: God Aften kjære Smaa :|:
:|: Hvad skal vi hitte paa? :|: Ja —
Det Spørgsmaal det er snart
I denne Kreds besvart
Vi dandse vil, vi dandse vil — ja det er aabenbart;
Thi vi har god Musik, der er lystig og erfar'n,
Saavist som Husets Datter er Lumbyes Barnebarn.
Ja derfor hid vi kom
At faae os en Svingom.
Hurra Hurra Hurra!

:|: Men veed I hvad saa vist :|:
:|: Der batter allermeest? :|: Ja —
Det er, at Hver og Een,
Som ind i Salen treen,
Han møder med Humeur og fremfor Alt med raske Been;
Og møder han saa venlige Pigebørn smaa,
Og seer paa deres Øine — saa kan man strax forstaae,
At Damerne de kom
At faae dem en Svingom.
Hurra Hurra Hurra!

:|: Saa kom min unge Ven! :|:
:|: Nu dandser vi igjen :|: — Ja
Du skal ei sige Uf,
Ifald Du faaer et Puf —

Nei dands som Du har lært af Rosa Price eller Ruff! —
Og kommer Du saa hjem til din kjære Fa'er og Mo'er —
Saa kysser Du dem kjønt til Godnat, og før Du troer
Du drømmer deiligt om
Den lystige Svingom
Hurra Hurra Hurra!

Bryllupssang.

Mel. Hvi rose I saa vore Fædre.

Jeg kjender saa herlig en Ridder,
De Herrer De kjender ham med,
Derhenne ved Bordet han sidder;
Hør blot, hvordan han kom afsted.
Han gik sig en Aften i Skoven,
I Skyggen af Bøgenes Blad,
Der hørte med Eet han foroven
To Fugle, der kviddred saa glad.

Af flere Symptomer at dømme
Den Ting blev paa Stedet ham klar,
At det var to Ægtefolk omme,
Der fik sig en lille Passiar!
Lidt efter blandt løvrige Grene
En Drossel han saae, der ei sang,
Den sad nu saa mutters alene,
Og derfor med Næbet den hang.

Her vil jeg bemærke tillige,
Den Skov, hvor den Ungersvend gik,
See det var nu en af de rige
Paa Folkesagn og Romantik,
For hver Prosaist er den spærret,
Kun aaben for sand Poesi;
Den ligger i Tryggeveld Herred,
Og Elverhøi kneiser deri.

Men som han nu vanker derinde,
Han seer et fortryllende Syn,
Saa faur og yndig en Kvinde —
Der stod han, som ramt af et Lyn.
Han kunde sin Længsel ei skjule,
Han havde ei Rist eller Ro,
Da tænkte han paa de Smaafugle,
Fornemmelig dog paa de To.

Nu gik han og sukked saa saare,
Og kunde knap komme derfra,
Han vendte tilbage ad Aare,
Saa beilede han og fik Ja. —
Hurra for hans Hjertes Veninde,
Hurra for den Ridder! — Ei sandt?
For ham, der i Elverkrat inde
En yndig Elisabeth fandt.

Reiselyst.

Fra fjerne Syd sig Fuglen svinger
Til Nordens blomsterklædte Strand,
Nu spænder Snekken sine Vinger,
Og Bølgen gaaer fra Land til Land,
Og alle mine Venner drage
Bort til en sydlig mild Natur —
Kun jeg maa sidde her tilbage,
Maa sidde som en Fugl i Buur.

Du lille Sanger hist paa Taget
Hvad kviddrer der Du om saa smukt,
Har mine Landsmænd Du opdaget
Histude paa din høie Flugt.
Henover Sletten, over Voven
Du fløi med Dampens Trylleri,
Mens nu og da en Tour til Skoven
Var al min Reise-Poesi.

Fortæl mig, har Du seet det Bedste,
Hiin Keiserstad ved Seinens Strand
Hvortil sig rige Minder fæste,
Dem jeg ret aldrig glemme kan?
Hvi skal ei meer jeg henrykt skue,
Min Længsels Maal — mit Paradis —
Hvi skal jeg sidde i min Stue
Og nøies med en tør Avis?

Der skal jeg blive for at skatte,
Hvor godt der er i Kjøbenhavn,
At intet Fremmed kan erstatte
Velsignelsen i Hjemmets Favn,
Der skal jeg kæmpe kjæk og mandig
For dem, som jeg paa Jord fik kjær —
Og takke Himlen, hvis bestandig
Den under mig at blive der.

En Vise fra min Reise over Alperne.

Steirisk Melodi.

Nys Locomotivet standsede,
Sletten sagde vi Farvel;
Otte hvide Heste dandsede
Stolt igjennem St. Michel;
Hornene skraldede,
Echoet gjaldede,
Og Postillonen knaldede,
Bandede og gjorde Spræl.

Morgentaagen nu sig løftede,
Junisolen straaled mild,
Sexten Æsler stod og snøftede,
Bravo, de maae hjælpe til —
Bjergbækken skummede,
Bierne summede,
Og en Engellænder brummede —
Gud maa vide, hvad han vil.

Du, som disse Veie banede
Ved dit mægtige Genie*),
Sikkert ei Du dengang anede
Man din Tanke fløi forbi —
Snart skal man feiende
Dampe ad Veiene
Gjennem Bjerget, ja og svaiende
Dampe over Fjeldets Sti.

Hist hvor Bonden kommer kjørende,
Ligger der et Osteri!
Nei hvor det dog er forførende,
Hvem kan slippe der forbi!
Flux reqvirerende
Asti mousserende
Flokkes alle Passagerene —
Der er Liv paa Mont Cenis.

Værten bringer nu Forellerne,
De er delicate — Ja,
Havde ikke man Hotellerne
Pokker skulde reise da,
Klokkerne ringede,
Bjælderne klingede,
Værten, som med Huen svingede,
Bragte vi et dansk Hurra.

*) Napoleon I anlagde, som bekjendt, Landeveien over Mont Cenis, hvor nu, saavel over, som under Bjerget bygges en Jernvei.

Opad gik det galopperende,
Men jeg ikke nægte vil,
Kulden blev os lidt generende,
Vinteren var her paa Spil —
Sneen os vinkede,
Kampen os sinkede,
Thi med Boldene, der blinkede,
Dænged vi hverandre til.

Æslerne man spænder fra — Nuvel
Hvad betyder dette Skjæl?
Vi er hos Victor Emanuel,
Gallien vi bød Farvel;
Solskin vi savnede,
Skyen os favnede,
Og fra Klostret, hvor vi havnede,
Sangen lød i stille Kveld.

Her staaer Savoyarden klimprende,
Synger Garibaldis Priis;
Nu vi rutsche ned som Cimbrene,
Nemmere naturligviis;
Mageligt hvilende,
Langs med de ilende,
Klare Bække til det smilende,
Tonerige Paradis.

See i Aftensolen blinkende
Som en rødmende Rubin
Ligger Landet der, os vinkende,
Oldtids blomstrende Ruin!

Glemt er Depenserne,
Seer Du Orangerne!
Men nu holder Diligencerne —
Hurra, vi er i Turin!

Paa Bugten ved Neapel.

Farvel Neapel! Vi lette Anker,
Vi styre Snekken igjen mod Nord
Fra Sydens Roser og gyldne Ranker;
Farvel Du deilige Plet paa Jord!
Ja Du er dalet paa denne Kyst
Fra Himmelbuen til Jordens Trøst —
Paa Havets Strømme
Inat vi drømme
Om Dig og om vor forsvundne Lyst.

Der Sanct Lucia og Chiaia ligge,
Med Lazaroner de mylre tæt,
De sove, synge, de dovne, drikke
Og ta'er sig Verden særdeles let.
Men langsmed Villa reale strakt
I bløde Vogne med Pomp og Pragt,
I tætte Klynger
Noblessen gynger —
Og mønstrer kyndigt hverandres Dragt.

Hvor hist det ringede nys til Ave,
Vesuv sig hæver i Aftenskjær,
Det lokker Folk til sin rige Have
For brat at svinge sit Flammesværd.
See høit Sorrent paa den steile Bred
Med Mure opad og Mure ned —
Ja gid de alle
Ret snart maae falde,
De skjule hele den Deilighed.

Paa Dækket nysgjerrig man sig flokker;
Der toner Sangen til en Guitar.
En yndig Pige med brune Lokker
Og med en Stemme saa blød og klar
Besynger Napolis skjønne Bugt —
Men Klokken standsede Sangens Flugt.
Mod Land hun iler,
Mens Solen smiler
Og Ischia sig fortoner smukt.

Der hæver Øen sig høit af Havet,
Den Ø, jeg aldrig forglemme kan;
Den Ø, af Guderne rigt begavet,
Hvor fast jeg glemte mit Fædreland.
Hvor tusind Stemmer mig hvisked: Bliv!
Hvor Kvinden elskelig og naiv
Om Hjemmet freder,
Og Glæde spreder;
Hvor Folket lever sit eget Liv.

Marinen mylrer af Fiskerbaade;
See hist vor Villa i Vigners Skjød,
Hvor Himlen undte os i sin Naade
Den største Lykke paa Jord vi nød.
Jeg aldrig saae en saa riig Natur,
Orangen dækkede Havens Muur,
Magnolien dufted
Og mildt det lufted
Fra Havets bølgende blaa Azur.

Men Solen synker saa brat bag Bølge
Forgylder end Epomeos Top;
See to Delfiner med Snekken følge
Og kruse Havet med kjække Hop
En Skaal for Livet i Syd vi drak —
Ja see Neapel og døe — Nei Tak!
I kan vel fatte,
Med slige Skatte
At Livet heller jeg foretrak.

Sorrento.

Der hvor Sorrento bag
Pinier sig dølger,
Skjærmet af Klippetag,
Favnet af Bølger,

Der hvor ad Havet hen
Morgensol luer,
Snart jeg min Hjertensven,
Carlo Dig skuer,
:|: Ind i den lille Bugt
Flyver fra Capri smukt,
Baaden med liflig Frugt,
Dadler og Druer. :|:

Rig er den Fragt forvist
Baaden mig bringer —
Hør blot paa Bølgen hist,
Guitaren klinger —
Kom da om føie Stund,
Du hvem jeg fandt i
Capris Orangelund,
Kjærlig og mandig;
:|: Nu lægger Baaden ind,
Nu gjør mig Solen blind;
Carlo! nu er Du min,
Min for bestandig. :|:

Ved Indvielsen af Folketheatret 18 Sept. 1857.

(Fremsagt af Frøken Agnes Lange).

Da Hellas' Guder og Musers Chor
Sig spredte over den ganske Jord,
Hver valgte et Sted at være.
Til disse Strande Thalia drog,
Hvor Folket kjærligt imod hende tog,
Og offred til hendes Ære.

Og hendes Reise var ei omsonst,
Hun saae vor Sands for den ædle Kunst,
Der taler til os fra Scenen,
Hun mærked vor Latter var sand og sund,
Vor Graad var Hjertets, hun mærked', at hun
Var kommen til Nordens Athenen.

Og Aarene gik og Aarene kom,
Men inden kort fløi saa viden om
Et Ry om den danske Comedie.
Alt tvende Templer er' reiste til
At dyrke Musen — Iaften vil
Vi indvie hende det Tredie.

Thi er vor Bøn, at De træder ind
I Hallen her med velvilligt Sind
Med kjærlig Imødekommen.
Kun Faa af os var Dem før bekjendt;
Vi har Lyst og Flid — om vi har Talent,
Ja derom skal De fælde Dommen.

Naar da vor Aand mod Ideens Hjem
Med kjække Vingeslag haster frem;
Jeg veed, De stækker ei Vingen.
Thi bedre Kræfter vel finde De vil,
Men De maa troe mig, i Kjærlighed til
Vor Kunst — vi vige for Ingen!

Saa tag vort Tempel i Varetægt,
At det maa stande fra Slægt til Slægt

For Musen et Høitids Sæde.
Det vorde et Kunstens Kildevæld,
Det vorde sin Stifter til Hæder og Held!
Og Folket til Gavn og Glæde!

Prolog

ved

en privat Forestilling i Folketheatret.

(Foredraget af Fru Recke i April 1867).

Mel. af Baronesse L.

Det maa ei undre Dem, om den Prolog,
I hvilken jeg fra mine Kammerater,
Velkommen byder Dem i vort Theater,
Om den til Melodi jeg foredrog;
Thi Melodien giver Ordet Vinger,
Saa de til Hjertets Strenge bedre naae,
Tak og Velkommen da i Sang jeg bringer,
De kjære Venner, som saa tidt vi saae.

Vi gi'er idag en lille Soirée,
En Soirée for Husets gamle Venner,
Den faste Stok, som længe alt os kjender,
Som saae vor Kamp for Kunst og for Idee,
Som deelte lyse, deelte mørke Dage,
Saa trofast med os alt i mange Aar,
Den vil iaften og tiltakke tage,
Tiltakke med hvad Huset her formaaer.

Hvad var det da, der vinked' Dem hertil?
Var det vor Farce med de muntre Viser?
Var det vor Scenes brogede Coulisser,
Var det vort Liv, var det vor Sang og Spil? —
Nei, det var ikke det, som hid Dem lokked,
Det var ei ene Musers glade Leg,
Det var den Fane, hvorom vi os flokked,
Det var vor Aand, som gav vor Virken Præg.

Det Blik saa aabent for alt Stort og Smukt,
Den Haand, som Kunstens Flor harmonisk samled',
Den Aand, som Vei os viste, naar vi famled',
Og som begeistret har vor Sjæl til Flugt;
See det er den, der gjennem Spillet klinger,
Der knytted' Dem til os; thi seer De let,
Hvorfor iaften vi taknemligt bringer
Den Aand, i Ord og Toner, vor Bouquet.

Mit Hjem.

Mel. af C. E. F. Weyse.

I Nyboder der staaer en net
Bolig — Du kjender bestemt den;
Udenfor Døren er Rendesteens-Brædt,
Over den staaer Nr. 15.
Huset er lavt, jeg nægter ei det,
Tagsteen og Brosteen nærme sig tæt,
Skjærme dog luunt imod Blæsten —
Huset er pænt forresten.

Inde paa Væggen med Smag er hængt
Mange Billeder kjønne,
Tæppet er rødt og guult isprængt,
Og Gardinerne grønne;
Bagude findes en Havecultur,
Roser opad det tjærede Skur —
Blomster — og vil Du betænke,
Lysthuus med Bord og Bænke.

Huset synes som skabt for To,
Skabt til at bringe dem Lykke —
Og I veed jo vel sagtens, hvo
Der i Lyksalighed bygge,
Bygge og boe gemytligt og godt,
Mageløst smagfuldt — men mageløst smaat —
Smaat som de Fugle, der kurre,
Smaat som to kviddrende Spurve.

Og om mit lille elskte Hjem
Venlige Huusguder frede!
Kjærligheds Roser blomstre frem,
Duft i min Stue de sprede!
Hvem er den gode Genius, som
Skaber mit Hjem til et Paradis om —
Siig mig — Gjætter I ei, a'
Englen, det er min Laia.

Til min Hustru.

I.

Mel. Du Søvnens Gud.

Saa slutted' nys et Afsnit af dit Liv;
Hvad dette bringer — det kan Ingen vide —
Men frygt kun ei, min elskte Venneviv,
Drag Du kun Fremtidssløret kjækt tilside;
:|: Og uforsagt giv Du Dig kun paa Vei —
Du har en Følgesvend, der svigter ei! :|:

Lad Himlen sprede Solskin i vort Hjem,
Hvad eller Stormens Vinge slaae mod Ruden,
Med freidigt Sind vi gaae ad Banen frem,
Vi er jo To, ja Tre — Og saa desuden
:|: Vi har en Tro, der byder Frygten Trods:
Et kjærligt Forsyn vaager over os! :|:

II.

Mel. af C. E. F. Weyse.

Det var Skjærsommer forgangen Aar,
Vi sad saa glade ved Bryllupsbordet
Paa Maintz's deilige Herregaard,
Hvor Sangen toned' fra Brudechoret:
Vi hørte sammen:
:|: At det var Gammen :|:
Naar Arneflammen
:|: Var Kjærlighed! :|:

Og disse Ord i min Sjæl slog Rod,
Og disse Toner har tidt mig trøstet,
Naar Alt derude gik mig imod
Og Verdens Avind min Lykke rysted',
Da lød en Stemme:
:|: Hvor kan Du glemme, :|:
Her har jo hjemme
:|: Kun Kjærlighed! :|:

Gid Du, min Elskede, aldrig maa
Den Tro paa Kjærligheds Kraft forlise.
Ja skulde Verden os Vunder slaae,
Saa vil vi tænke paa denne Vise:
Og synge sammen:
:|: At det er Gammen, :|:
Naar Arneflammen
:|: Er Kjærlighed! :|:

III.

Mel. Lille Manon!

Laia Godmorgen! To Smaafugle kviddre —
Kviddre en Hilsen i festlige Stund,
Ønske Dig Sundhed og Held o. s. v.,
Kysse Dig kjærligt paa Kind og paa Mund.

Reiser Du bort, vend tilbage mit eget,
Yndige Barn, medens Alt staaer i Flor!
Tydskland, der narrede os for saa Meget,
Narred' os Tre for vor Sommer ifjor.

Dog hvis tilbage med Sundhed Du vender,
Vinter bli'er Sommer — og som jeg har sagt:
Porta Westphalicas Omegn Du kjender
Før den vor Slægt har Velsignelse bragt!

Forsynet skjærme Dig tidlig og silde!
Naadig, som altid, det lede din Gang!
Nu vil vi tie — jeg aner den Lille
Længes nok efter at see sin Present!

IV.

Nu er der Solskin i min Stue
Og Fryd paa Colstrups Tømmerplads,
Det er fordi min søde Frue
Er atter rask og veltilpas,
Thi svundet er den Sky, der leired'
Sig om min Lykkes lyse Tag
Og ingen Fødselsdag jeg feired
Saa salig glad, som den idag.

Ja Du, for hvem mit Hjerte banker,
Hos hvem mod Storm jeg søgte Ly,
Du, som begeistred' mine Tanker,
Har Himlen skjænket mig paany;
Og den vil naadigt Dig bevare
Mod Sorg og Sot, mod al Fortræd,
Lev længe glad, Du Dyrebare!
Thi døer Du, Laia, døer jeg med.

Wickmann.
Bogbinder.
Klareb. 14.